

Leto V.
1907.

Štev. 7.
Julij.

BOGOLJUB

Tiska „Katoliška tiskarna“
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin.

Št. Kozelj

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko).**
 Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**

::: ::: ::: Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. ::: ::: :::

Vsebina VII. zvezka:

	Stran
Na delo krščansko!	193
Zvezda upanja. (Pesem)	198
Pred podobo presv. Srca. (Pesem)	198
Pod Marijinom banderom	198
Sledovi raja. (Pesem)	200
Ko gledam ti v oči (Pesem)	202
„Hči brezmadežne“	202
Skrb za mladino	204
Vzoren kristjan v vojaški suknji	205
Sovražniki Rima	206
Poštenje nad vse	207
Kri za sveto vero	208
Kaži svojo vero na zunaj z besedo in dejanjem	212
Spomini vojaškega duhovnika	213
Cerkveni razgled	215
Odpustki meseca junija	223
V molitev se priporočajo	223
Zahvale za uslišano molitev	223
Darovi	224

Ne kupite nobene ure

dokler niste prejeli mojega velikega cenika

gld.
1.50

gld.
3.50

nikel. Roskopf uro	gl. 1.50
srebrno	3. —
z dvojnimi pokrovom	4. —
z 3 srebr.	5. —
plosk. jeklene ure	3.50
prave Roskopf - patent.	3.50
prave „Omega“	9.00
srebr. oklopne verižice	1. —
14karatne zlate ure	8.50
14karatne zlate verižice	10. —
14karatni zlati prstani	2. —
stenske ure 70 cm	3.50
z bitjem liki zvonu	5. —
z godbo	6. —
s kukavico	2.50
kuhinjske ure	2.20
budilke	1.20
budilke ponoči sveteče	1.60
z dvojnimi zvoncec	1.50
budilke z bitjem in zvonjenjem liki zvonu	2.50

Triletno pisмено jamstvo za neprimerno denar nazaj. Razpošilja po povzetju urar, zaprišeženi sodni cenice

Maks Böhmel, Dunaj, VI., Margarethenstr. 27
 (v lastni hiši). Zahtevajte moj cenik z 2000 slikami zastoj in poštnine prosto. 788 52-7

Proč od alkohola!

Ne pijte strupa, marveč čisti

Ceres

jabolčnik

iz finih svežih jabolč. Vživanje tega Ceres-jabolčnika dá čisto glavo, močne živce, zdravo spanje. Tovarna živil **Ceres**, Ustje ob Labi. V Ljubljani pri A. Staculu.

Na delo krščansko!

Resna beseda po volitvah.

»Bogoljub« bo moral še večkrat pisati o volitvah,« tako je rekel moder mož, ko so v Ljubljani liberalno volili tudi taki, ki jih je pogostokrat videti po cerkvah . . .

Ali je prav imel modri mož? . . .

Naš poklic ni politika sama na sebi, kakor smo že povedali. Mi presojamo politiko samo s stališča kraljestva božjega. Nam se gre pri tem za čast, za pravice in povišanje svete Cerkve in za spreobrnjenje grešnikov, — za kar molimo vsak dan po sveti maši. In verjamate li, da je ta čast in pravica neveste božje, svete Cerkve, in da je zveličanje nešteti duš samo na dan volitve na tehtnici? . . . In da vsak mož s svojim glasom potegne tehtnico nekoliko na eno ali na drugo stran? . . . Da s svojim glasom, kolikor je na njem ležeče, odpira nebesa ali pekel? . . . Razvidite li tedaj, da smo opravičeni v strogo cerkvenem in nabožnem listu pisati o volitvah?

Volitve so merilo verske zavesti in tudi verskega življenja v kakem kraju. Volitve so velik boj za Kristusa in zoper Kristusa, kakor ga je napovedal že od sv. Duha razsvetljeni Simenon: Ta je postavljen v vstajenje in v padec mnogoterih . . . Zato se pri volitvah ženejo stranke s takim ognjem, s tako strastjo, kakor bi se šlo za življenje in

smrt. Da, več kot za življenje in smrt, — za večnost se gre! Zato lahko rečemo, da nebesa in zemlja na dan volitve gledata napeto na to bojno polje, na volišče: kam se bo zmaga nagnila? kdo bo imel dobiček, kdo žetev od tega boja? . . .

Če je tedaj na volitvah toliko ležeče — in tako je — tedaj je prav, in ne le prav, ampak potrebno, da zdaj, ko je končan ta veliki vrišč, pogledamo mirno nazaj na to vojsko, ki se je ravnokar pred našimi očmi bila. Nazaj — zato, da pridemo naprej. Nazaj — zato, da vidimo, kaj nas preteklost uči; nazaj — da vidimo, kaj nam je za v prihodnje storiti. — Obenem hočemo tiste naše bravece, ki drugih časnikov ne bero, s tem nekoliko seznaniti. Zakaj v naših dneh ne sme biti nobenega razumnega človeka, zlasti pa ne vernega in pobožnega kristjana, ki bi ne vedel nič o tem, za kaj se pri vsem tem velikem boju gre. Pa žal, da naši dobri ljudje mnogokrat o tem malo ali nič ne vedo, dočim so nasprotniki vedno za boj pripravljene — in to je naša nesreča . . .

Kako je tedaj z minolimi volitvami v verskem oziru? Ali smemo biti zadovoljni?

Odgovorimo kratko in jasno: V verskem oziru je bolje, kakor je bilo, vendar pa še ne dobro, kakor bi

imelo biti. Krščanske stranke so povsod napredovale. Napredovali so nemški katoličani, ki so imeli prej 56, zdaj pa imajo 96 poslancev. Napredovali so Čehi, ki so imeli prej na Moravskem samo par, na Češkem samem pa niti enega katoliškega poslanca, zdaj jih imajo pa vendar skupaj 17. Še vedno mnogo premalo, pa vendar velik napredek! Prav posebno mora v dno duše veseliti vsakega poštenega kristjana, da so se združili krščanski Nemci, ki so bili prej razdeljeni v dva dela, eni bolj starikavi in počasni, drugi bolj mladi in živi; zdaj pa so se zlili v eno mlado krščansko stranko, ki je med vsemi raznimi strankami v državnem zboru zdaj najmočnejša. Na ta namen smo tudi dali moliti v »Bogoljebu«: za edinstvo avstrijskih katoličanov.

Kaj pa na Slovenskem, kako je v tem oziru?

Tudi tukaj smo napredovali, znatno napredovali. Prej smo imeli krščanskih poslancev deset ali enajst, zdaj jih je na krščanski program izvoljenih 18, dva sta izvoljena le na naroden program (Trst in Istra), štirje pa — toliko kakor prej — pa je izvoljenih na liberalni program, in sicer: 1 v Ljubljani, 1 na Primorskem, 2 na Štajerskem.

Kaj naj rečemo na to? Ali smemo biti zadovoljni?

Gotovo, če se primerjamo z drugimi narodi in deželami, smemo biti zadovoljni. In ko bi bilo povsod tako, kakor je pri nas, bi Avstrija naenkrat dobila vse drugo, krščansko lice. — Toda če pomislimo dobro, moramo reči, da so nam vsaj ti-le trije liberalni mandati razen Ljubljane — popolnoma nepotrebni . . . Pomisliti moramo, da drugod bolj mesta odločujejo; pri nas pa, razen Ljubljane, samo dežela. Pomisliti, da tukaj prebiva in odločuje večinoma samo priprosto, verno ljudstvo. In če priprosto veren mož ne voli krščansko, voli zoper svoje versko prepričanje, vprašajmo naravnost: Kaj je temu krivo? . . .

Minule volitve so pokazale jasno, da politika, kakor je v navadi na Kranjskem že

dalj časa, ki ni vedno in povsod našla milosti v očeh vseh, je prava. In prihodnost bo to še vedno bolj pokazala. Da, to ravnanje se je pokazalo pravo! Kako slabo je bilo pred leti na Notranjskem! Ondotni duh je bil mnogo bolj cerkvi neprijazen, liberalen, kakor marsikje drugod, kjer zdaj volitev ni bila tako srečna; ali delalo se je in delalo, in kjer se dela, tam se tudi kaj naredi. Da, duhovnik in ž njimi dobri lajiki so imeli mnogo truda, mnogo potov, mnogo žrtev, tudi mnogo trpljenja, sitnosti, tožbe, — ali vse to je bilo potrebno in sad ni izostal. Povsod tako — in naša domovina bo čista in gladka, kakor je gladka in čista bela miza, ki se pred praznikom zmiije in obriše.

Minule volitve so vsakemu, kdor ni slep, pokazale, kako je to delo potrebno, in prihodnost bo še vedno bolj pokazala. — Kaj smo videli? Videli smo, da **zoper nas se je zvezalo vse**. Prav po napovedi našega Odrešenika: »In boste sovraženi od vseh zaradi mojega imena.« To nam pa tudi priča, da smo na pravem potu, na potu našega božjega Mojstra. »Učenec ni nad učenikom. Če so mene preganjali, bodo tudi vas.»

Na dan so udarili novi sovražniki, socialni demokratje, ki so marsikje izpodrinili naše stare sovražnike, liberalce, toda novi in stari si podajajo roko — zoper nas. Pilat in Herod sta se sprijaznila zoper Jezusa, farizeji in saduceji vpijejo: Križaj ga! Proč ž njim! Proč s klerikalizmom: s katoliško cerkvijo!

Nekatoliških Nemcev so štiri vrste, ki se ne morejo med seboj zediniti: agrarci, vse-nemci, nemška ljudska stranka in nemški svobodomisleci se imenujejo — toda v eni točki so si vsi edini: o krščanstvu ne morejo nič slišati. Socialni demoratje pa naravnost pravijo: Črni so nam v vsakem slučaju prvi sovražniki! In ti socialni demokratje — koliko jih naenkrat je! In to za vse ne bo škodljivo, kajti liberalizem je hinavski in s tem je preslepil ali pa v spanje zazibal marsikoga, češ: saj ni tako hudo, saj ti ljudje niso tako slabi, saj nekateri tudi v cerkev hodijo. Socialna demokracija pa naravnost kaže

svoje besno sovraštvu do vsega krščanskega in je bolj nasilna. To bo menda odprlo oči vsem in vzdramilo iz spanja tudi tiste, ki doslej niso slutili nobene nevarnosti.

Ker je tedaj tako, da je zoper nas vse, kar ni z nami, in da je glavni cilj vseh nasprotnikov, naj se imenujejo kakorkoli, boj krščanstvu, in ker ti nasprotniki postajajo vedno hujši in nasilnejši, kaj nam je iz tega posneti? Kaj drugega kakor to, da se postavimo krepko v bran, **pokličemo na bojišče zadnjega svojega moža** in da se v ta namen tesneje združimo med seboj v nepredirljivo bojno vrsto; z eno besedo: da se še bolj organiziramo!

»Sodrug, organizirajte se!« to je geslo socialnih demokratov, ki ga tudi pridno izvajajo. Ti ljudje so tako izvrstno med seboj zvezani kot veriga, in to je skrivnost njih velikega uspeha. Mi smo jih že parkrat v zglede stávil in jih stavimo zopet in zopet. **»Kristjani, organizirajte, združite se!«** ta glas bi moral sedaj odmevati od enega konca naše države do drugega. Le v tem je naše rešenje pred velikimi nevarnostmi, ki nam še preté v prihodnosti. Zakaj bojev ne bo konca, ampak obetajo se nam le vedno hujši. Kakor vse kaže, bo pekel napel vse sile, da katoliški cerkvi v Avstriji izpodkoplje tla. Vihar se že napoveduje. In za ta vihar, za ta naskok mora krščansko ljudstvo pripravljeno biti!

Ako verno ljudstvo voli protikrščansko, stori to samo iz nevednosti, zato ker ni podučeno, ker nima nobenega pojma, za kaj se gre, kako daleč sega vpliv volitev. Mnogo desetisočev volivcev je volilo zdaj liberalno ali demokraško, ki nimajo nobenega pojma o tem, kaj je liberalizem in socialna demokracija. Kakor hitro so zadostno poučeni, se jamejo koj obračati na pravo plat. O tem nam pričajo kraji, ki so nam bili po svoji večini nasprotni; ko se je pa delo ondi krepko zastavilo, se je pa izvršil silno vesel preobrat na bolje.

Ponekod, kakor po krajih, kjer gospodari že socialna demokracija, je stvar že za-

mujena, — kdo bo te ljudi spreobrnil? Večjidel pa še ni zamujeno, ampak se da še vse storiti. Ko bi se pa še dalj odlašalo, se utegne zli duh v njih utrditi, in potem ga ne bo mogoče več pregnati. Zato je treba na to delo iti čim prej. Zadnjih par tednov pred volitvijo se ne da mnogo narediti; treba je zemljo že davno prej pripravljati.

Kdor te potrebe še sedaj ne uvidi, naučile ga bodo razmere, naučili ga bodo nasprotniki, da to mora biti. Mnogi so to že spoznali, ki dolgo niso hoteli verjeti in se zibali v nekem prijetnem miru, iz katerega jih je predramil šele krik sovražnikov. Ne mislimo, da bomo nasprotnike s tem potolažili, če se jih bojimo kaj vznemiriti. To je usodna zmeta, katere naj bi bilo že enkrat konec, ko nas skušnija vsak dan o nasprotnem prepričuje. Nasprotniki postajajo pri tem prav predrzni, zbirajo svoje moči in se jačijo, in potem, ko je že mnogo izgubljenega, se šele lové ostanki! Žalibog, da se marsikje tako godi. Če kdaj, zdaj v dobi splošne volivne pravice, koj po prvem poskusu ž njo, je čas, da se gre na delo — posebno po onih krajih, kjer se je zdaj pokazala potreba. Ako bi se odlašalo, prišli bodo drugi, — socialni demokratje, tudi na kmete . . . in pobrali, kar smo mi pustili ležati.

Ne dajmo se pri tem zmotiti pod nikako pretvezo — recimo naravnost: pod pretvezo narodne sloge. — Pa ne misliti, da mi narodnost podcenjujemo! Nikakor! Kdor pozna pisca teh vrst, ve, da je vsaka žilica in vsak las na njem slovenski in naroden, in da na moč mrzi vsako narodno nezvestobo in mlačnost, kamo-li izdajstvo! Toda naj ljubimo narod kolikorkoli, eno je in ostane resnica: Narodnost je časna zadeva, vera sega v brezkončno večnost. Vero podrejevati in zapostavljati na ljubo katerikoli drugi stvari, se pravi vero zaničevati. Ako Bog ni najvišji gospod, potem ni več Bog, in ako vera ni najvišja zadeva, potem to ni več nikaka krščanska vera. »Kdo je kakor Bog?!« — Kjer se torej veri, najsvetejši naši svetinji in najdražjemu našemu imetu, nasprotuje, ondi

je nemogoča vsaka edinost. Če za koga, velja za nas: Rajši sam, kakor v slabi družbi! — »Ne bojte se, mala čedica — četudi osamljena — ker vam je dano posesti kraljestvo!«

Združujmo se torej, kar nas je enega duha, poučujmo, navdušujmo! Resnico mora slišati in izvedeti naše ljudstvo, in »resnica ga bo oprostila«. Zavednost mora priti vanj; taka zavednost, da bo vsak izmed naših krščanskih mož prepričan, da je krščansko voliti ito tako vestna dolžnost njegova, kakor o veliki noči ito k spovedi in v nedeljo k sveti maši.

Zapomnite si to vi, krščanski možje! Kdor ne gre voliti, ta ni mož. Zakaj samo možje imajo pravico voliti, in kdor se tej pravici odreče, se odreče svojemu moštvu. Zapomnite si to vi, krščanski mladeniči, kadar pride čas za vas, da boste smeli voliti. In če ste v takem kraju, kjer volitev ne gre popolnoma gladko, morate ne le voliti, ampak tudi delati na to, da drugi prav volijo. Zapomnite si ve, krščanske žene in dekleta, ve Marijine družice, tudi ve ne smete biti, kakor bi vas vse to nič ne brigalo; ve morate s Cerkvijo čutiti, se za njeno usodo zanimati, z žaluočjo žalovati in z veselo se veseliti, zato pa tudi storiti, kar je v vaši moči, da bodo volitve izpadle vselej Cerkvi v veselje!

Pa boste rekli: Kam je danes »Bogoljub« zašel s svoje poti! To ni njegova reč. klicati na politično delo in politično organizacijo; njegovo torišče je cerkev, ondi naj uči, kaj nam je delati; moliti naj uči, ne pa voliti! Političen šum utegne verskemu življenju celo škodovati.

Na to odgovarjamo: Ne od cerkve odtegovati, ampak ravno narobe je naš namen. Najprej je treba ljudstvu duha verske gorečnosti, potem pride tudi drugo. In skušnja nas uči, da kjer so za eno dobro reč vneti, so navadno tudi za drugo. /Če je kie drugače, je iz'ema; redno pa je tako. Ondi, kjer je versko življenje živahno, kjer imajo razne

pobožne družbe in bratovščine, kjer ljubijo cerkvene slovesnosti, kjer pridno sveto Rešnje Telo časté in prejemajo, z eno besedo: kjer pridno molijo — ondi navadno tudi dobro volijo. Da, prej mora biti verska organizacija, potem pride politična. Politika brez močnega verskega temelja je puhla in prazna. Kjer pa so ljudje versko probujeni, za božjo čast goreči, ondi je potem politično delo lahko. Zato moramo s krepkim in živahnim verskim življenjem v našem ljudstvu močan temelj položiti, pri vsem tem pa ne pozabiti, kaj naš čas še posebe od nas zahteva, in s temi zahtevami se moramo do dobra seznaniti. **Eno je treba sto-iti, drugega pa ne opustiti.**

Pojasnit se nam zdi potrebno proti koncu še to-le reč: V Ljubljani se je za srečen izid volitev molilo, mnogo molilo, — in vendar se ni hotelo posrečiti. Človek, ki bi na prvi pogled sodil, bi utegnil zdvajati, češ: saj nič ne pomaga! — Predragi, prepričani bodite: molitev ni nikdar proč vržena. Molitev je seme, vrženo v zemljo, ki kali, poganja in sad rodi ob svojem času. Bog v tek narave le redkokdaj čudežno posega; pušča, da se stvari naravno razvijajo. Da bi pa bila v Ljubljani izvolitev drugačna, bilo bi treba čudeža, velikega čudeža. 900 ljudem mišljenje kar čez noč spremeniti, v to bi bilo treba čudeža najmanj takega, kakot 900 ljudi kar naenkrat ozdraviti. »Obrodi svoj sad v potrpljenju,« pravi Gospod nekje o božji besedi, in to velja tudi o molitvi. Prosimo vas, če je bila v Ljubljani doslej taka brezbriznost in popustljivost, da so celo cerkveni ključarji in delavci, ki živé le od cerkve, ne le volili, ampak tudi agitirali zoper krščanskega kandidata, vprašam vas: ali naj Bog tako popustljivost s čudežem ozdravi? Pomagaj si sam, in — Bog ti bode pomagal; ne pričakuj pa čudežev od Boga, dokler nisi sam storil, kar lahko storiš. Ako se v Ljubljani doseže to, da se vsaj zdaj odpravi ta desorganizacija, iz katere je doslej ni bilo mogoče vzdigniti, pa je molitev mnogo doseгла in bo še.

Končno pa, ko govorimo o politiki, naj dodamo še to: Naša krščanska ali katoliška politika mora biti res krščanska in katoliška.

Nikoli ne smemo pozabiti, zakaj se nam pravzaprav gre. Naš boj z nasprotniki mora biti krščanski. Dasi pri takih nasprotnikih, kakor so naši, je težko ohraniti mirno kri vendar vedeti moramo: onim se nič ne zameri, oni smejo vse, mi ne smemo. Neka možatost pri vsej odločnosti, to nam bo dalo ugled!

Pri neuspehih moramo imeti neomajno zaupnost, vedoč, da se vojskujemo z Bogom in za Boga, pri uspehih pa — merico ponižnosti, zakaj ponižnim Bog daje svojo milost . . .

Predvsem pa mora biti naše življenje krščansko. Sama načela še ne zveličajo. Prava načela morajo biti le podlaga pravemu življenju. Udje naše stranke, ki krščansko ne žive, nam utegnejo časih več škodovati, kakor koristiti. Taki ljudje so tudi popolnoma nezanesljivi, ker nimajo temelja. Le pravo življenje nam bo dalo veljavo pred svetom in kajpada tudi pred Bogom. Vero svojo moramo pa tudi pokazati. Če pravimo, da smo katoličani, vere svoje ne smemo nikdar skivati, ampak v dejanju, s ponosom izpoznavati: Kristjan mi je ime, katoličan moj priimek!

Kmalu po končanih volitvah so napravili katoliški češki, zlasti praški možje romanje na (češko) Sv. Goro. Tudi štirje izvoljeni državni poslanci so bili med romarji.

Vseh skupaj je bilo kakih 3000 mož. Tajnik praške Marijine družbe mož in mladeničev nam je poslal spominsko knjižico na to božjo pot. Letos so bili ondi že enajstič skupaj. Po zgledu teh tudi mi naznanjamo, da bo **letos na Veliki Šmarin romanje za moške na Sv. Višarje**, na katero s tem povabimo naše može in mladeniče, zlasti še politično zavedne in delujoče. To romanje ne bo le manifestacija, ampak prava božja pot, pri kateri bomo molili, svete pesmi peli, svete zakramente prejeli in besedo božjo poslušali, potem pa tudi morda še katero drugo rekli. Za vse dobro se hočemo vnemati. Zato pa krščanski možje in mladeniči, na noge k Materi božji na Svete Višarje! Oglashaite se koj! Oglasila sprejema **upravništvo »Slovenca«** (ki je ob enem upravništvo »Bogoljuba«). Cene posebnega vlaka se naznanijo pravočasno. Na svidenje pri Materi božji svetovišarski!

Sklep. Pomniti moramo, kar so sveti oče nedavno rekli, da popolnoma zmagali bomo šele na onem svetu. »Na svetu boste bridkost imeli, a zaupajte: jaz sem svet premagal!« — Vendar kar je le v naši moči, moramo storiti, da sveta krščanska stvar zmaguje že tukaj. In pri nas je to mogoče, če se bo delalo pravočasno, vsestransko, neumorno. Bodimo pripravljene na prihodnje viharje. Zato pa naj doni od enega konca naše domovine do drugega: **Kristjani, združimo se!** V ta namen: idimo ročno **na delo krščansko!**

Zvezda upanja.

Svetla zvezda v temni noči
bede, tuge in nevere!
Naj le pekel v drzni moči
vse pogubne strasti zbere!
Ljubeznivo Tvoje nas okó
k dnevu večnemu vodilo bo.

Naj le skriva zmot temina
svet v ovoje svoje črne,
Srca Tvojega milina
zmagovito spet razgrne
žare svitile nad goré, doli,
da vse zemlje krog se razsvetli.

Blagor mu, kedor se v bojih
zaupljivo v Te ozira,
milosti obilnih Tvojih
moč vsestransko ga podpira;
poveličan, poln veselih nad,
božjega kraljestva sprejme sad.

Sijaj, sijaj, zvezda mila,
in stvarjenje vse prešini,
da bo zvesto nas vodila
Tvoja luč v svetá temini.
O, presladko Jezusa Srcé,
kaži nam zveličanja stezé!

Pred podobo presv. Srca.

Gledam Te, o božje Srce,
ki preливаš kri za mé;
vidim, ko v potokih silnih
vir rudeč iz rane vré.
Srce Jezusovo, deni
kapljico še v srce meni!

Gledam Te, o božje Srce,
ki v plamenih krog žariš;
vidim, ko ljubav iskreno
vsaki stvarici deliš.
Srce Jezusovo, deni
iskrilo še v srce meni!

Gledam Te, o božje Srce,
ki vsadilo si drevó;
vidim, da je obrodilo
to mladik že sto in sto.
Srce Jezusovo, deni
še mladiko v srce meni!

Gledam Te, o božje Srce,
ki imaš odprto stran;
vidim, ko nam v nadah lepih
dom pripravljaš prekrasán.
Srce Jezusovo, deni
nado tudi v srce meni!

Belostenski.

Pod Marijinim banderom.

Kako družbe članom koristijo.

Posebna sreča za družabnika je, da ima v družbi toliko plemenitih src, s katerimi ga veže vez prijateljstva. Dà, v Marijini družbi mora vladati ljubezen, prijateljstvo!

Posebno mlad človek, kakor mladenič tako tudi dekle, potrebuje ravno v mladosti družbe; dà, mnogi niti živeti ne more brez

družčine. V Marijini družbi pa dobi dobro družčino. Prav lahko trdimo, da je in mora biti bolj kot vsako drugo društvo ravno Marijina družba zibelka pravega prijateljstva.

Po svojem bistvu je Marijina družba družina Marijina, ki je »mati lepe ljubezni«. Ta vzor, Marija, v katerega se dobri člani

vedno ozirajo, mora proužročiti, da se udje resnično in odkritosrčno med seboj ljubijo. Z besedo in dejanjem, s svetom in zgledom, v veselju in žalosti naj se vzajemno podpirajo, tolažijo, navdušujejo. Tako vsaj bi moralo biti!

Resnično, pristno, nesebično prijateljstvo je le mogoče z dobrimi, plemenitimi in nesebičnimi srci. V Marijini družbi pa so, ali bi vsaj morale biti združene plemenite duše; družba je združenje po duhu blagih oseb, ki vsi stremé za nekaj višjim, plemenitim. Ali torej ne bomo zaradi tega že kar naprej sklepali, da bo ta prijateljska vez pognala najlepše cvetove?

Poglejmo pa še v življenje Marijinih otrok, da še bolj spoznamo in se prepričamo, kako se pravi in dobri družabniki med seboj ljubijo in drug za drugega skrbijo.

Neki družabnik je ležal bolan na zelo nevarni bolezni; ni imel ne človeka, ki bi se ga usmilil, ne premoženja, da bi si mogel pomagati in si omisliti zdravnika, zdravil, hrane in postrežbe.

Marijini otroci so mu vse preskrbeli. Eden je zbiral podporo in preskrbel vse za življenje potrebno; drugi je preskrbel zdravila, drugi zopet so se menjavali in skrbeli za postrežbo. Niti noč, niti slabo vreme, niti utrujenost jih ni mogla odvrniti, medtem, ko so drugi molili za bolnikovo ozdravljenje. Vidite, tako bi moralo biti pri vseh družbah.

Zgled iz najnovejšega časa. Dve Marijini hčeri sta bili kot učiteljici v službi na dveh precej oddaljenih mestih. Eni teh pošlje Bog hudo dolgotrajno bolezen; štiri tedne je bila priklenjena na posteljo. Njena prijateljica to izve in misli, da je dolžna svoji tovarišici pomagati, kolikor je mogoče. Vsak dan, ko je izvršila svojo težavno dolžnost v šoli, se je peljala tričetrt ure daleč k svoji bolni prijateljici, da je bila pri nji ponoči in ji stregla. Zjutraj na vse zgodaj pa se je zopet po železnici vrnila v službo. Tako je delala tri tedne, da so tudi nji pešale moči in je zbolela. Nebesa pa so obema kmalu zopet podelila zdravje in z njim gotovo tudi obilnega blagoslova za vspešno delovanje v

niunem poklicu. — Ali ni to najlepša, najzvestejša ljubezen, katere svet ne pozna? Take zglede posnemajte, Marijini otroci!

Občevanje z dobrimi, pobožnimi tovariši kolikortoliko dobro vpliva na človeka. Kolikokrat ima vsak ud priložnost občudovati pravo krščansko življenje in resnično pobožnost. Kako blagodejno vplivajo taki zgledi in ga za dobro navdušujejo! Iz takih vzornih značajev zajema moč in stanovitnost, da se lažje ustavlja vabljenju in zepeljivostim sveta, da ravnodušno prenaša posmehovanje in pikre opazke posvetnjakov, ki jih gotovo ne manjka. Če se človek na koga opira, se lažje pokonci drži, kakor če je navezan sam nase. Res nemogoče je, živeti v tem čistem svežem, za dušo planinsko čistem zraku, ne da bi ostal zdrav na duši.

Zato so pa tudi pravi družabniki tako navezani na družbo. Zato pa v svojih pismih tako zelo povprašujejo, »kako je v dragi, nepozabni družbi«. »Na več oseb in stvari v N.« sem pozabila, tako piše neka članica. »Edini, ki mi ne gredo iz spomina, edini, pri katerih se pogosto v duhu mudim, so moje ljube tovarišice — sočlanice«.

Le sam Bog vé, kako mnogi lahko trdijo, kakor en družabnik, ki je pisal: »Z vstopom v družbo se je popolno izpremenilo moje življenje. Javno priznavam, da nikjer nisem celo življenje našel toliko odkritosrčne vdanosti, tako čistih značajev, kakor v Marijini družbi«.

Modri Salomon je rekel: »Kdor hodi z modrimi, bo moder; kdor pa je prijatelj z nespačetnimi, postane njim enak«.

Ko je Henrik baron Billot, ki je umrl leta 1899, našel takega dobrega prijatelja, Marijinega otroka, tovariša in sošolca, je zapisal v svoj dnevnik: »To mora postati krščansko prijateljstvo; prijateljstvo vdanosti in zatajevanja; prijateljstvo brez sebičnosti; skupno bojevanje, skupno trpljenje, skupna molitev, skupna zmaga v znamenju križa in skupna slava v nebesih.«

V družbi takih prijateljev se Bog ne bo žalil, nedolžnost srca ne bo prišla v nevar-

nost, čast bližnjega ne bo trpela. — To je pravo prijateljstvo.

Tudi odkritosrčnost, brez katere ni pravega prijateljstva, mora vladati v kongregaciji. Odkritosrčno, obenem pa prijazno in ponižno dobri Marijini otroci drug drugega opominjajo, pred slabim svaré, k dobremu navdušujejo. Ta prijaznost ne obstoji v dobrikanju in hinavščini, le v zunanji obliki. Marijini otroci govore in delajo odkritosrčno, kakor mislijo in čutijo.

O umrlem družabniku beremo: »Bil je ljubeznjiv, skrben, vedno čuteč prijatelj in vselej brezpogojno odkritosrčen.« Posebno takrat mora biti kongreganist odkritosrčen, če to zahteva dušna korist tovariša.

Med prijatelji mora vladati neka zaupljivost, da se brez pretirane občutljivosti in brez razžaljive ostrości opozarjajo na napake in slabosti. V neki kolinski družbi je bilo predpisano, da so vsake štiri tedne volili enega izmed udov, ki je imel dolžnost druge opozarjati na njihove slabosti in napake. Ta navada bi morebiti tudi pri naših družbah ne škodovala.

Morda se bode svet smejal nad tem običajem. Vemo pa, da ima svet le preveč hinavcev, ki se prilizujejo in se laskajo, ki so le navidezni prijatelji, pred katerimi ni človek nikoli zadosti varen.

Če je pa prijateljstvo vsajeno na podlagi svete vere, če je resnično in odkritosrčno, tedaj se tudi javno pokaže. Ta ljubezen ni samo v besedah in na jeziku, ampak v dejanju v resnici. To ni pravo prijateljstvo, če se bližnjemu napake prikrivajo, ampak prijateljstvo je, če se na napake opozori, pa tako, da ni razžaljen.

O Marijini družbi in razmerju med seboj morajo veljati prelepe svetopisemske besede: »O kako dobro in prijetno je, če prebivajo bratje v edinosti!« V taki prijaznosti in ljubezni morajo živeti med seboj, da drugi ljudje lahko rečejo o njih, kakor so rekli o prvih kristjanih: »Glejte, kako se ljubijo med seboj!«

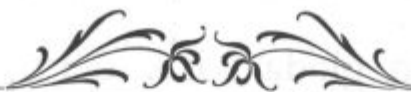
Tako je v dobro urejenih, vzornih družbah. Ali je v vaši družbi in med vami tudi tako? . . .

Sledovi raja.

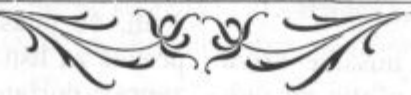
Ognjeni meč zaprl je raj.
Ugasnil sreče je smehljaj.
Povsod za greh osveta,
osat in trnje zemljo nam prepleta.
Pa v stvarstvu so začrtani sledovi,
ki gledajo človeštva jih rodovi,
oko ob njih z veseljem se napaja.
Nebesni svod,
posut z blestečimi kristali,
glej, raj se v njih zrcali.
Milijoni jasni
mi v noči krasni
prijazno k srcu govore,
po raju domotožje mi bude.
Tam v, tihem logu cvetka
pestrokrila,
ki zorna rosa venec ji je zvila,
iz raja himne mi prepeva,

iz njene čašice odmeva
spev rajskih strun.
Ko pa jesen mi zamori cvetlice,
ko v jutru obledi sijaj danice,
otrok nedolžni, takrat ti
razkrij mi sliko rajskih dni!
Oko odpri!
En sam pogled — le tvoj smehljaj
in zopet gledam raj.
Zato, o Stvarnik, trosi zvezdic jasnih
na nebni svod,
s pomladjo daj cvetic mi krasnih,
da vedno in povsod
zazrem sledove raja . . .
Pa prošnja, še bolj vroča, v duši vstaja:
»Gospod, nedolžno varuj ti oko,
da bridka slana lilij ne popali,
da dolgo, dolgo raj se v njem zrcali!«

S. E.

Nebesa na zemlji.

Ko gledam ti v oči . . .

Ko gledam ti v oči,
o ti nedolžno dete,
le ene želje svete
mi duša zagori:

kot danes v božji svet,
da bi čez nekaj let
oko ti še svetilo,
tako nedolžno, milo . . .

M. P.

„Hči brezmadežne“.

Dekliške šmarnice.

Nabral Francišek Bleiweis.

II. Obleka.

»Iz pogleda se mož spozna, in iz obrazove podobe se spozna razumni človek. Oblačilo na životu in smeh na zobeh in hoja človekova kažejo, kaj da je«, s temi besedami trdi modri Sirah, da se že po zunanosti nekoliko lahko presodi, kakšen kdo je. Posebno dekle se že kar po noši precej zanesljivo lahko presoja. Tista, ki se ponižno oblači, navadno tudi živi tako; taka pa navadno malo pazi na dušno lepoto, ki se nespametno nosi.

Ko je šla Marija čez gore k Elizabeti, je šla hitro; torej ni veliko obleke s seboj nosila za tri mesece, katere je tam ostala.

Dekleta se dandanes v mnogih krajih prav preveč šopirijo. Človek bi mislil, da so same kneginje. Videl sem že, da je bila kneginja bolj skromno oblečena, kakor spremeljajoča jo dekla. Zgodilo se je, da je prišla v bolnišnico dekle s klobukom na glavi, spodnjo obleko je pa imela slabo skup sešito iz starih vreč. So dekleta, ki porabijo za lepoticenje več časa, kakor pa za verske in stanovske dolžnosti. Nekatera misli, da je že vse dolžnosti izpolnila, če si je lase uravnala po čelu in obleko obesila nase. Pametni ljudje jo pa presojujejo po tem, koliko je snažna sama, kako skrbi za snažnost v kuhinji in hiši, koliko ji k rokam stoji kuhalnica, igla, likalnik, srp ali drugo različno orodje po kakovosti njenega stanu.

Nespametna in predraga noša je kriva mnogim prepirom, ker modri očetje ne mo-

rejo dovoliti vsega, kar terjajo razkošne hčere. Zapeljala je tudi že marsikako dekle, da je postala tatica. Prevzetnica ima skoro vse poglavitne grehe. Lakomna in trdosrčna je, da več skupaj spravi za obleko. Gizdavost in nečistost sta pa že tako sestri. Nevoščljiva je vsaki, kadar ima novo obleko; še jezna je nanjo in jo jame sovražiti. Za delo je tudi lena, saj bi se takoj kaj umazala.

Pametna bodi in izpolnjuj sledeče:

Obleka je pred vsem zato, da varuje, ogreva in spodobno pokriva telo. Če bi se katera tako oblačila, da bi si škodovala na zdravju, greši. Greh je, če se katera pretrdo prepasuje, če si nabavi premajhno obutalo.

2. Sveti Pavel naroča, naj se žene zaljšajo v poštenem oblačilu s sramežljivostjo in zmernostjo. **S r a m e ž l j i v o** se je torej treba oblačiti; tu ni nobene izjeme; tu ne izgovarja nobena moda, tudi na pustni večer ne. Obleka mora pokrivati vse, kar žali sramežljivo oko. Če kaka dekle tega ne izpolnjuje, je prišteta nesramnicam. Sveti Ciprijan takole trdi: »Le dekleta brez sramu in čisto propale ženske se šopirijo v preokrašenih oblekah, da bi zapeljivo mamile z nesramežljivo oblečenim telesom.«

Drugič zahteva apostol, da se oblačiš **z m e r n o**, to je, svojemu stanu primerno, ne predrago, pametno in brez vseh posebnosti. Posnemaj modra dekleta svoje enakosti. Tudi, če imaš obilo denarja, ga ne izdajaj preveč za lišp. Kar ima kdo preveč, je pravzaprav dolžan revežem. Razumi me prav:

snažna moraš biti; primerno se pač smeš krasiti, pa vedi meje!

3. Ne vprašaj preveč, kakšna moda je zdaj. Moda je čudna kraljica, ki se vedno izpreminja; ta hoče vedno drugače, čeprav brez vzroka in potrebe. Tiste, ki veliko na modo gledajo, so izpremenljive, zapravijo veliko denarja ter si z njim kupujejo dolge vice, če ne kaj hujšega. Moda je vrhutega satanova strežnica, ker kaj rada ženskam obleko tako kroji, da vzbujajo poželjivost. Veliko sicer pridnih deklet kar nevedoma sledi drugim; ti pa zdaj veš, da ne smeš!

Torej po modi se ravnaj le toliko, kolikor dopuščata pamet in vest. Tudi ne bodi pri vsaki novi modi prva. Misli na Marijo. Da se boš še po pravici imenovala njena hči, se varuj nesramežljive noše. Da te bo res lahko ljubila, se oblači kakor ona, sramežljivo in preprosto!

4. Nasprotno se pa tudi ne smeš zane-mariti; to bi bilo zopet napačno. Telo je tempelj svetega Duha; posvetili so ti ga sveti zakramenti; določeno mu je, da pride poveličano v nebeško slavo; zato zasluži, da ga spoštuješ in primerno krasiš. Kdor skrbi za telesno snago, navadno ne trpi nesnage tudi na duši. Tista dekleta, ki se zelo trudijo, da bi posvetnjakom dopadla, so večinoma lena in neredna; tista pa, ki niso ničemurna, skrbe navadno zelo za red in še posebno za to, da nosijo v lepem telesu tudi lepo dušo.

5. Vedi, da ne obstoji tvoja prava vrednost v vnanji lepoti; kakšna sta tvoja duša in srce, to je glavno. Kako visoko čednostna si, to odločuje tvojo dekliško vrednost. Sveti Peter piše, da naj ženska lepotija ni zunanja... ampak v nestrohljivosti mirnega in krotkega duha. Poslušaj še svetega Bernarda: »Deklice, ki se tako skrbno lepotičijo, da bi dopadle neumnežem, jasno kažejo, da nimajo prave notranje lepote. Sramežljivost, skromnost, molčečnost, ponižnost, to je kras krščanske device.«

Ēma je bila dosti pridna šolarica. Nevarna bolezen ji je dala priliko, da je sklenila postati še pridneša. Pa je na sklepe kmalu

pozabila. Ko so sprejemali njene vrstnice v družbo, nje ni bilo vmes. Postala je prevzetna gizdalinka. Napuh gre naprej, za njim pa padec. Prišel je padec v greh, v sramoto, v žalostno smrt v valovih mrzle Save.

Kako je s teboj? Tvoja obleka, tvoji lasje? Ali se preveč trudiš, da bi dopadla posvetnjakom? Morda se oblačiš celo pre-malo sramežljivo?

Molitev. O Marija, preustvari mi srce, da bom želela dopasti le tebi in tvojemu Sinu, ne pa svetu. Amen.

Blaženi Jakob Olier je šel vselej pred Marijino podobo, kadar je prvič oblekel kaj novega. Poprosil jo je, naj ga varuje, da v tem oblačilu ne bo nikdar razžalil njenega Sina. Pozneje je pa to lepo navado opustil, ker je na tovariših videl, da je ti nimajo. Pa vselej se mu je novo oblačilo prav kmalu raztrgalo in umazalo, če se ni v njem iznova posvetil Mariji. Imel je to za svarilo, naj ne opušča tako lepe navade. Hči Marijina, še ti se pojdi v novem oblačilu najprej Mariji pokazat. Vprašaj, če je isto vseč najčistejši in najpreprostejši Devici.

Neka deklica je dobila od matere v dar tri reči: majhno zrcalo, iz slonove kosti izrezano mrtvaško glavo in kip Brezmadežne. V priloženem pismu so stale besede: tukaj imaš tri ogledala. Prvo ti pravi, kakšna si, drugo, kakšna boš, tretje, kakšna je bila najlepša.

Ko je bil cesar Ferdinand II. še mlad, mu je vzgojitelj podaril lepo zrcalo v krasnem okviru. Mali princ je pa skrivaj steklo odstranil in na njegovo mesto dejal podobico Brezmadežne. Ko so ga vprašali, zakaj je to storil, je rekel: »To je prava podoba, po kateri se moramo ravnati.«

Tako piše knjiga »Hči Brezmadežne«. Zadnjič in danes smo vam pokazali dvoje beril iz nje. Takih beril je 30. Torej polno lepih in koristnih nauk. Zato knjigo še enkrat močno priporočimo vsem Marijinim družicam, naj bi postale res prave hčere Brezmadežne.

Skrb za mladino.

Pastirski list trž.-kopskega škofa o krščanski vzgoji mladine. (Konec.)

Dolžnost skrbeti za vzgojo po katoliških načelih traja pa naprej, dokler se mladina razvija. Oko očetovo in materino, botrovo in oskrbnikovo mora bdeti tudi nad odraslimi mladeniči in dekleti, in to je tem potrebnejše, čim nevarnejša so ta leta za mladino. O da bi bila vsaka krščanska družina podoba sv. družine Jezusa, Marije in Jožefa! Da bi mogli vsi krščanski stariši reči o svojih otrocih, kar je pisano o 12-letnem Jezusu v evangeliju: »vrnil se je s stariši nazaj ter jim je bil pokoren in je rasel na modrosti in starosti in milosti pred Bogom in ljudmi«. To je kratka zgodovina življenja Jezusovega od njegovega dvanajstega do tridesetega leta starosti. Jezus, pokoren svojim starišem, raste kakor na starosti tako na modrosti in milosti! Tu vidite vzor nadaljne vzgoje do moške dobe.

Preljubi verniki, katoliški očetje in matere, obračajte vedno svojo pozornost na odrasle otroke. Oni imajo po zapovedi božji dolžnost spoštovati očeta in mater, tudi ko ste se postarali, in vi imate vedno dolžnost na nje paziti kot pravi očetje in skrbne matere. Otroci imajo dolžnost ubogati: vi pa, stariši, storite jim to dolžnost prijetno, tako da, kakor rastejo na starosti, se utrjujejo tudi v spodobnem in krščanskem življenju.

Seveda, želja po prostosti se hoče posebno v tej starosti uveljaviti. Ako pa stariši in delodajalci ne izvršujejo pri tej mladini svojih vzgojevalnih dolžnosti, tedaj pridrvi le pogostokrat nesreča nad celo družino. Zato pogledajte večkrat, v kakšni družbi je vaš sin ali hči. Ne dopuščajte, da pristopajo veri

sovražnim društvom, da obiskujejo družbe in hiše, kjer se izpodkopava nedolžnost, spodobnost in zmernost. Dandanes gredo zlasti mestni prebivalci in delavci za tem, da pod krinko stanovske družitve (organizacije) mladi naraščaj odtujijo veri, da celo silijo jih v brezverstvo s tem, da jim prete spraviti jih ob zaslužek. Oni, ki to delajo, so nevarni in ob enem nespametni ljudje. »Kdor z modrimi občuje, postane moder, prijatelj neumnežev pa postane njim enak«. (Prov. XIII, 20.) »Kdor za smolo prime, se osmoli, kdor občuje z ošabnežem, bo tudi sam ošaben«. (Sir. XIII, 1.) Tu treba, da skrbje stariši, da se odrasli otroci izogibajo takim društvom.

Vnemarnost starišev, ki dovoljuje odrasli mladini preveč prostosti, je vzrok toliko zla in nenravnosti v naših časih in vzrok večnega pogubljenja toliko mladih ljudi. »Vi očetje« — pravi apostol — »ne jezite svojih otrok, ampak vzgojite jih v nauku in strahu Gospodovem.« (Efež. VI, 4.) Da, tako ojstra je zapoved, da je njeno zanemarjenje enako neveri, kakor uči isti apostol: »Če kdo ne skrbi za svoje, posebno domače ljudi, je zatajil vero in je hujši kakor pogan«. (1. Rim. V. 8.)

Predragi v Gospodu! Razumite važnost krščanske vzgoje, pa vam bode lahko jasno, da je od krščanske vzgoje odvisna tolažba in zadovoljnost mladih in starih ljudi. »Pri-tožuješ se« — pravi sv. Janez Zlatoust — »radi razuzdanosti svojega sina? Privaditi bi ga bil moral voditi in zdraviti njegove dušne bolezni. Ko je bilo lažje njivo njegovega srca obdelovati, takrat si moral poru-

vati trnje, in strasti tvojih otrok ne bi bile vsled tvoje nemarnosti zrasle velike, da se ne dajo več ukrotiti«. Slednjič, mislite še na svoji smrtni postelji, kolika odgovornost vas čaka, ko bodete čez malo trenutkov dajali račun Bogu za duše, ki jih je on vam v skrb izročil! Ako bodete mogli takrat reči: vse, katere si mi izročil, sem ohranil v pravi veri in na potu krščanskega življenja, kolika tolažba bo polnila vaše srce v tistem trenutku!

* * *

Predragi verniki in katoliški družinski očetje! Imejte vedno pred očmi podobo sv. Družine in skrbite za dobro vzgojo otrok z besedo in vzgledom. Zato bodite zvesti v izpolnjevanju dolžnosti do Boga in do ljudi; izpolnite enako tudi cerkvene zapovedi, posebno ob postnem in velikonočnem času, ter sledite navodilom sv. Očeta papeža, če tudi zahteva to nekoliko samozatajevanja. Blagoslov kot sad pokorščine bo storil ta dar prav zasluživen. Glejte, da s svojimi domačini vred izpolnujete dolžnost posvečeva-

nja nedelj in praznikov; skrbite, da prihajajo vaši otroci k šolskim mašam ter se udeležijo drugih verskih vaj. Poslušajte besedo božjo v pridigah in krščanskem nauku, doma pa ne zabite vsakdanje molitve. Če to storite, posvečene bodo vaše družine po resnično krščanskem življenju, kletvina in skrunjenje imena božjega, prepir in sovraštvo ne bodejo motili miru v družini in resnična ljubezen do bližnjega bo zabranila, da se nikomur ne bo godila škoda na časti in nramnosti, na dobrem imenu in premoženju.

Ti so sadovi dobre vzgoje, ki pa nikakor ne zadržujejo napredka v vednostih in spretnostih, ampak ga le pospešujejo; o tako vzgojeni mladini se po pravici lahko reče, da raste kakor na starosti tako na modrosti in milosti pred Bogom in pred ljudmi. Zato pa bodi vaš resen sklep: »Da, Gospodu našemu Bogu hočemo služiti in njegovim zapovedim se pokoriti. (Joz. 24, 24.)

Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa bodi z vami vsemi. Amen.

Vzoren kristjan v vojaški suknji.

Dne 25. svečana letošnjega leta se je razglasila po Celju novica, da je umrl c. in kr. ma'or v pokoju, Fr. H i g e r s p e r g e r. Ta mož je bil najlepši zgled celemu celjskemu mestu. Hodil je ves čas svojega življenja zelo rad v cerkev. Ni se sramoval pred svetom izpoznavati Boga. Zadnji dve leti je hodil vsak dan k sveti maši in pogostokrat k sv. obhajilu. Ni gledal na to, so li omikani pri obhajilni mizi ali ne; ni se mu zdelo pod čast, poklekniti med priproste ženske. Trudil se je, tudi svoje prijatelje pridobiti za seboj; ker se mu pa ni posrečilo, je žalostno vzdiknil: »Svet si išče sreče tam, kjer je ni!«

Letošnja zima, dasiravno je bila zelo huda, ga vendar ni pridržala doma. Kot 79-leten starček je zapuščal hišo že ob petih

zjutraj ter hitel pred tabernakelj. Ker so mu večkrat branili žena in otroci, naj ne hodi tako zgodaj v cerkev, je skušal skrivaj zapustiti gorko sobo in iti v cerkev. Ko ga nekdo vpraša, čemu da hodi iz gorke postelje, mu reče: »V postelji nimaš nič, prav nič!«

Vzgojil je tri sinove, ki prav po njegovem zgledu žive. Prvi je nadporočnik v Inomostu, drugi je železniški uradnik v Dunajskem Novem mestu, tretji pa je poročnik (lajtnant) v Lincu. Tri hčere je zapustil v višjih šolah. Vedno je želel, da bi njegovi otroci živeli za Boga in cesarja.

Bil je naročen na mnogo katoliških listov, med njimi mu je bil najljubši »Bogoljub«. Silno se je razsrdil nekoč na jude, ki so mu poslali neki svoj list in je rekel: »Kdor želi poginiti, naj le pije strup, jaz pa želim

srečno živeti in umreti, zato uživam le zdravo hrano.«

Imel je tudi mnogo revežev na skrbi, katerih se ni nikdar sramoval. Nekemu je dal vse iz svoje hiše, kar je želel. Njili solze prosijo zanj usmiljenja pred nebeškim Očetom. Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje.

2. svečana letošnjega leta je bil še v kapucinski cerkvi pri sveti maši in sv. obhajilu. Ko pride domu, toži, da mu je slabo in da ga zima muči. Vlegel se je 22. svečana in 25. prejel svete zakramente za umirajoče,

ter ob 9. uri sladko v Gospodu zaspal. Zapustil je soprogo in šest otrok.

Imel je sedem zaslužnih svetinj, med njimi mu je bila ena, od papeža Pija IX., najdražji spomin.

27. svečana ob 4. uri popoldne je bil pogreb. Na tisoče ljudstva se je trio za njim in govorilo: da, to je bil mož, ki mu kmalu ne bo enakega; on ni imel sovražnika.

Ko bi se pač hotela celjska gospoda, ki ga je tudi spremljala k pogrebu, od njega vsaj nekoliko učiti! Dal Bog mnogo takih mož!

Sovražniki Rima.

(Za praznik sv. Petra in Pavla.)

Roka, ki mater tepe, se vedno posuši — kdor se predrzne napadati cerkev božjo, uniči samega sebe — to so besede sv. Križostoma.

Zgodovina kaže, da je to resnica.

Ko je veliki in ošabni Napoleon izvedel, da je umrl papež Pij VI., rekel je: »Trojne krone ni več!« Brezverni modroslovci so prirejali sedmine, češ: »Papeštvo smo pokopali!« Toda le malo let — Napoleonova zvezda je zatonila, zasvetila pa je na novo zvezda Pija VII. V Schönbrunnu, v tistem gradu, v katerem je Napoleon podpisal dekret, da se uniči papeževa država, izdihnil je dušo Napoleonov sin, ki je bil namenjen za prihodnjega »rimskega kralja«.

Veliko so papeži prestali v minulih stoletjih, razne poskušnje so zadevale cerkev božjo, a za dnevi viharja, so vsikdar prišli tudi dnevi miru in zmage.

- L. 404. pod papežem Inocencijem I. je zahodno gotski kralj Alarih opustošil rimsko mesto.
- L. 455. so Vandali skozi 14 dni po Rimu ropali.
- L. 465. je vojskovodja Ricimer pustošil po mestu.
- L. 475. so Rim osvojili Herulci.

- L. 536. je Rim oblegal Belizar, ki je papeža sv. Silverija vlekkel v pregnanstvo na otok Palmaria, kjer je papež umrl za lakoto.
- L. 546. pod papežem Virgiliem so si Rim osvojili vzhodni Gotje,
- L. 555. je razsajal v Rimu Narzes, vojskovodja cesarja Justinijana.
- L. 656. je bil odpeljan v pregnanstvo v Tracijo papež sv. Martin I.
- L. 770. je papež Štefan III. bežal na Francosko k Pipinu.
- L. 799. je iskal papež Leo III. zavetja pri Karolu Velikem.
- L. 847. so Saraceni Vatikan razdjali.
- L. 987. je bil papež Gregor V. oblegan v Angeljskem gradu.
- L. 1084. je bežal papež Gregor VII. pred nasilnikom Henrikom IV.
- L. 1117. je Henrik V. iz Rima tiral papeža Paskala II.
- L. 1243. je papež Inocencij brž po intronizaciji bežal na Francosko.
- L. 1799. je umrl papež Pij VI. v vjetništvu.
- L. 1908. je Napoleon vrgel v ječo Pija VII.
- L. 1848. je bežal iz mesta Pij IX.
- L. 1870. so vzeli Lahi sv. Očetu zadnje ostanke papeževe države.

Ko je tedaj oholi Viktor Emanuel prodrli skozi Porta pia, je izgovoril besede: »V Rimu smo, in v Rimu ostanemo!«

Če bodo res ostali, ni gotovo; preteklost ni drugače. Preteklost pripoveduje, da je cerkev bila tisočkrat in tisočkrat zatirana, a zatrta nikoli: še vedno je tukaj — a sovražniki njeni, kje so?

Dozdaj se je izpolnovalo, kar je zapisal nekdo: »Kdor je s predrzno roko napovedal boj verskim resnicam, je bil še vsikdar kaznovan s tem, da se je osramotil, ker ni nič opravil.« Kdo je bil mož, ki je to govoril? Znani francoski prekucuh Combes je tako pisal leta 1864. Ta sramota njega še čaka, ali

ga je deloma že zadela. Če premišljujemo cerkveno zgodovino, se moramo tem čvrsteje zavedati resnice, da je cerkev božja naredba. Če imamo sedaj boje, ni to nič čudnega — boje je cerkev zmeraj imela in tudi v prihodnje ne bo nič drugače. Tolažljivo pa je za nas, kako je cerkev v teh bojih zmagovala. Kar je Kristus obljubil, to je tudi držal — svoje cerkve ni zapustil.

S cerkvijo vred trpimo, pa tudi zmagujemo njene udje, če cerkev ljubimo, se je vdano oklepamo, kakor se otrok oklepa svoje matere.

J. Mikš.

Poštenje nad vse.

V Parizu je živel pred nedavnim časom čudak, ki je imel poleg drugih muh tudi to, da je skušal poštenost ljudi. Napravil je najraznovrstnejše poskuse, ki so se pa po navadi slabo obnesli, kar ga je še bolj potrdilo v tem, da večina ljudi ni poštena. Zato je bil nezaupljiv do vsakogar. Nekoč se je peljal v velikem poštnem vozu. Vsedel se je poleg sprevodnika. Ko je leta od potnikov pobiral potnino, posredoval je naš čudak ter dajal denar sem in tje. Ako je sprevodnik potniku dal kaj drobiža nazaj, pomagal je naš znanec ter vsakokrat pridejal skrivaj iz svojega žepa kak denar, kakor da bi se bil sprevodnik zmotil. Potem je pa opazoval potnike, kaj bodo naredili. Ti so prešteli denar, ker se jim je zdelo preveč, šteli so še enkrat, in končno

so dobrovoljno pomežikovaje denar spravili. Petnajstkrat je poskusil svojo srečo, ali pri vseh petnajstih osebah je slabo naletel. Niti eden ni imel usmiljenja z ubogim sprevodnikom; niti eden izmed petnajstih ni dal denarja nazaj. Šestnajsti pot pa zakliče mlado dekle: »Sprevodnik, zmotili ste se, vi ste mi dali pol krone preveč nazaj.« Čudaku se obličje razjasni. Dekle je bilo sicer priprosto, toda snažno oblečeno; ko izstopi, gre čudak za njo in poizve, da je uboga šivilja, ki mora s svojim zaslužkom preživljati bolno mater. Stari gospod je kmalu po tem dogodku zbolel. Naredil je oporoko. V njej pa je postavil ubogo, toda pošteno šiviljo za glavno dedinjo. Zato pa: poštenje nad vse! Bogu in ljudem je drago.

Kri za sveto vero.

Iz zgodovine preganjanja katoličanov na Angleškem. (Konec.)

Najbolj je kralj Henrik sovražil one može, ki so ugovarjali, ko se je hotel ločiti od prve žene Katarine in se poročiti z drugo. Med temi je bil tudi frančiškan bl. Janez Forest.

Ta mož je bil nekdanj gvardijan samostana v Greenwich poleg Londona. Kraljica Katarina ga je izvolila za spovednika, ker je slovel radi svoje modrosti in svetosti.

Ko je kralj to svojo pravo soprogo zavrgel, češ, da zakon ž njo ni bil veljaven, in je kmalu na to se odtrgal tudi od katoliške cerkve, je oče Janez javno na prižnici dokazal veljavnost tega zakona ter je spisal tudi knjigo, v kateri je sporočal, da je Zveličar postavil sv. Petra in njegove naslednike, rimske papeže, kot najvišje poglavarje svoje Cerkve; zatorej tudi kralj — tako je sklepal — nima nobene pravice, prisvajati si vrhovno cerkveno vlado v deželi.

Še predno je bila knjiga natiskana, je zvedel kralj o njej; da bi dobil gotovo pričo proti spričevavcu, je poslal ogleduha k njemu k navidezni spovedi.

Ogleduh je prišel ter je prosil o. Janeza, da bi rad pri njem spoved opravil. Ko se je ogleduh na videz spovedal, je še pristavil, da ima v srcu še neki dvom, namreč, je-li sme priznati kralja kot poglavarja angleške cerkve ali ne.

O. Janez pač ni vedel, da je ta nesrečni navidezni spovedanec prišel k spovedi le zato, da zlorabi ta sveti zakrament, zato je odgovoril vprašavcu, kakor mu je velela dolžnost: namreč, da kralj nikdar in nikoli poglavar angleške cerkve ne more biti ter je to tudi dokazal z mnogimi stavki iz svelega pisma.

Ničvredni ogleduh je slišal zadosti; hitel je h kralju ter mu izdal vse besede, ki jih je govoril o. Janez v spovednici.

Takoj so prišli beriči k Janezu ter ga odpeljali v ječo.

Čez nekaj dni so ga privedli k tajnemu svetovalstvu kraljevemu ter so mu ondi za-

stavili vprašanje: »Ali hočete preklicati, kar ste trdili in odslej zanaprej pridigati in učiti, da je kralj vrhovni poglavar angleške cerkve?«

»Tega ne bom nikdar in nikoli storil; tudi za las ne bom odnehal od naukov rimske svete Cerkve; raje prenesem najhujše muke in celo smrt,« je odgovoril spoznavavec krepko in odločno.

Na ta odgovor so ga takoj uklenili in odpeljali v ječo. V ječo pa je poslal kralj svoje dvornike k njemu, ki so mu po njegovem naročilu obetali odpuščanje in kraljevo milost, da celo visoke cerkvene službe in dostojanstva, ako se odpove papežu. Toda blaženi je ostal trden kot skala; zato so ga zopet postavili pred sodišče.

Višji sodnik ga je nagovoril: »Oče Janez, stvar je ta: Ali vi priznate kralja kot poglavarja cerkve, ali pa vas bodo usmrtili kot veleizdajavca.«

O. Janez je odgovoril: »Zahvalim Boga, da je mene ubogega grešnika poklical k najvišji časti, da smem danes spoznavati svojo vero in očitno pričati, kaj mislim o edini katoliški rimski Cerkvi. Žuganja kraljevega se ne bo'im, naj me obsodi ali ne; častnih služb ne iščem, nasprotno, jih ne maram. Z veseljem bom šel v smrt radi svete vere, za katero jih je že toliko dalo kri, tako škof Fišer in drugi sveti možje, in jaz prav nič ne dvomim, da so njih duše sedaj v nebesih.«

Te besede so sporočili kralju; ta se je radi njih tako razsrdil, da ga je ukazal počasi žgati in speči pri ognju; ogenj pa je velel kuriti z neko staro svetniško podobo, ki jo je ljudstvo visoko častilo. 22. majnik 1538 je bil določen kot smrtni dan.

Iz Londona so drle nepregledne množice na morišče gledat ta grozni prizor. Raz visocih vislic so visele verige in na verigah železni obroči, ki naj bi držali mučenikovo telo krog pasa in pod pazduho viseče nekoliko nad ognjem. Na vislicah pa so bili zapi-

sane grde besede, sramoteče blaženega spričevavca.

Mučenca so privedli v velikem sprevo-
du; videl je na lastne oči vse priprave k mu-
čenju. Postavili so ga na morilni oder ter
mu še enkrat ponudili kraljevo milost, če se
odpove rimski cerkvi. Toda junak je odgo-
voril: »Raši umrem! Ohladite svojo jezo
nad menoj! Tu sem! Režite mi ud za udom!
Žgite me! Obesite me! Kar hočete storiti,
storite! Jaz ostanem zvest svoji veri!«

Smrt sv. Jožefa

Več mu niso pustili govoriti; vtaknili so
njegovo telo v železne obroče. Parkrat se je
mučenikovo telo zazibalo sem in tje, potem
pa je obstalo nad tlečim ognjem, nad katerim
se je telo žgalo in peklo.

Več kot pol ure je trpel o. Janez juna-
ško to nečloveško muko. Sicer se je zvi-
jalo njegovo telo v nepopisnih smrtnih mu-
kah, a potožil ni niti z besedico. Potrpežlji-
vo, stanovitno, vedno moleč je bojeval ta
zadnji, smrtni boj, dokler se ni njegova duša
iz sežganega telesa dvignila h Kristusu po

večno mučeniško krono. Cele pol ure peči
se nad ognjem, kako nepopisna muka! —
Sedaj pa je že več stoletij in odslej na veke
v nepopisni nebeški radosti. Kako bogato
plačilo!

* * *

S sekiro, z ognjem in vislicami je moril
kruti kralj Henrik VIII. one, ki so zvesti
ostali sveti rimski cerkvi; a moril jih je tudi
z mukami lakote. Kot žrtve lakote je umrlo
devet spričevavcev: Tomaž Jonzon, Rihard
Bare, Tomaž Dren, Janez Davi, Robert Salt,
Viljem Grewod, Tomaž Reding, Tomaž
Skriven, Walter Pierson, vsi iz kartuzijan-
skega reda. Vsi ti niso hoteli priznati kralja
kot papeža angleškega. V kazen za to so jim
dve leti delali vse možne težave in sitnosti
še v njihovem samostanu; a 29. maja 1573
so jih odpeljali v ječo.

V ječi so bili privezani na stebre, tako
da so morali noč in dan po konci stati; tako
se njih truplo ni moglo prav nič odpočiti. S
to muko so jih hoteli prisiliti, da se vdajo in
h krivi veri pristopijo.

Pa junaški vojaki Kristusovi so zaniče-
vali te muke. Zato so jih hoteli ukrotiti z la-
koto, in ako bi to nič ne pomagalo, naj pa
jetniki lakote umro!

Vse to pa je zvedela pastorka blaženega
Tomaža Mora. Ona je visoko spoštovala red
kartuzijanov, zato so se je ubogi trpini v
srce smilili. Posrečilo se ji je, da je ječarje
podkupila; ti so ji dovolili, da je smela v
ječo, v kateri so stradali menihi.

Kot mlekarica oblečena je prihajala v
ječo, na glavi noseč velik vrč z raznimi jed-
mi. Stopila je k vsakemu ter mu dala jed v
usta; ka'ti bili so tako trdo vklenjeni in pri-
vezani, da se niso mogli nič ganiti.

To delo usmljenja je nadaljevala nekaj
dni; tu je pa vprašal kralj, kako gre jetni-
kom in če so že lakote umrli; ko pa so mu
povedali, da še žive, se je silno začudil ter
razjezil in ukazal jetnike ostrejšje zava-
rovati.

To je prestrašilo ječarje; bali so se za
glavo, ako pride skrivnost na dan in zato so

odslej zabranili dobri ženi pristop k pomilovanju vrednim žrtvam.

A srce blagi ženi ni dalo pokoja, skušala je pomagati drugače, kar se jej je vsaj deloma posrečilo. S prošnjami in denarjem je omehčala ječarja, da je smela vsaj na streho ječe ravno nad onim krajem, kjer so bili jetniki priklenjeni. Odkrila je streho in je spustila na vrvici košarico z jedmi doli k njimi ter jo je skušala, kakor je ravno mogla, privedi k ustam, da bi, če mogoče, ugriznili vsaj kak košček iz nje.

Vendar se je ubogim stradajočim redkokdaj posrečilo, ujeti kak košček. Naposled je pa ječar prepovedal ženi tudi pristop na streho. Tako so blaženi mučenci urno hirali in pešali; umrli so kmalu vsled lakote, spriženega zraka in drugih muk.

Med tem ko se blaženi mučeniki niso mogli tudi trenutek odpočiti, je njihov rabelj, Henrik VIII. počival mehkužno v svilnati postelji, med tem ko je nje mučila grozna muka lakote in žeje, se je ta mastil pri bogato obloženih mizah.

In sedaj? — Kaj je rekel Abraham bogatinu, katerega je mučila v peklenškem ognju nepopisna žeja? — »Pomisli, da si prejel dobro v svojem življenju; zdaj pa je ta oveseljen, ti pa trpiš.« (Luk. 16. 25.)

* * *

Še jedna žrtev poživljenega kralja Henrika VIII. hočem opisati: bl. Marjeta Pole, grofico Salisbury.

Ta mučenica je bila potomka prejšnjih angleških kraljev ter je bila soproga Riharda Pole, ki je bil tudi v sorodu s kraljem Henrikom VIII.

Mnogo let je bila Marjeta dvorna gospa v spremstvu kraljice Katarine ter je bila tudi kralju Henriku VIII. zvesto vdana. Ko je pa ta soproga Katarino zavrzel ter se protizakonito poročil z dvorno gospodično Ana Boleyn, je zapustila kraljevi dvor ter je s kraljem pretrgala vse zveze.

Tako je blaga gospa z molčanjem, a vendar dovolj jasno obsojala zlodejstvo kraljevo; to ravnanje je Henrika VIII. silno razkačilo. Imela je ta gospa tudi sina, Reginal-

da Pole, ki je pozneje postal kardinal. Prizadeval si je kralj, da bi tega cerkvenega dostojanstvenika dobil na svojo stran, ko je zapodil od sebe svojo pravo ženo Katarino in se hotel z drugo poročiti. A ko se mu to ni posrečilo, se je sklenil grozno maščevati. Sinu Reginaldu ni mogel nič hudega storiti, ker je ta bival v Rimu in tja njegova roka ni segla; zato se je lotil matere; obdolžil jo je, kakor je imel že navado, da se je pridružila upornikom zoper kralja.

Poslal je plemiča na grad, kjer je stanovala grofica, da jo zasliši. Odločno je zavrnila to krivično sumničenje, češ, da je izdajalka; prav nobenega dokaza niso mogli iztakniti, ki bi bil zoper njo. Vkljub temu so jo tirali pred najvišji sodni dvor; sodniki so jo obdolžili, da je veleizdajavka, ker so dobili v njeni hiši pisma rimskega papeža, ter zato, ker je svojim služabnikom prepovedala brati krivoverske knjige, ki so jih širili na povelje kraljevo. — Obsodili so grofico na smrt.

Takoj po obsodbi so visoko, 68letno gospo prepeljali v London ter zaprli v ječo; a naznanjeno jej ni bilo nič, kdaj bode morala na morilni oder.

Po kraljevem ukazu je pa morala še celi dve leti v ječi trpeti, šele potem je prišel ukaz, da naj jo usmrte.

Kot smrtni dan je bil določen 27. majnik 1541. Ko je stopila na morišče, je grofica Marjeta še enkrat glasno in odločno izjavila, da je nedolžna.

Ko so zahtevali, da naj glavo položi na tnalno, je čvrsto odgovorila: »Ne, tega ne storim; to naj storé izdajavci; jaz nisem izdajavka! Ako hočete imeti mojo glavo, vzemite jo sami!« Nato so popadli rabelji blago gospo ter so jo siloma za sive lase vlekli k tnalni.

Ko je tam pri tnalni klečala in čakala smrtnega udarca, je vzkliknila: »Blagor onim, ki zaradi pravice trpe preganjanje!« To so bile poslednje njene besede. Sekira je padla ter odsekala glavo zadnji potomki iz rodu stare angleške kraljevske hiše.

Kralj Henrik je sovražil vse podanike, ki so zvesti bili sveti katoiški veri ter jih kruto moril; tudi sorodnikom ni prizanašal. Toda naš božji Izveličar je pri Mat. 10. 26. prerokoval: »Izdajal pa bode v smrt brat brata, in oče sina . . . in boste sovraženi od vseh zavoljo mojega imena!« — Kaj sledi iz tega? Iz tega sledi tolažljiva resnica, da je tista cerkev prava, ki je od početka do danes bila preganjana radi Kristusovega imena in ta je edinole naša sveta katoliška Cerkev.

Opisali smo dragim čitateljem grozno, krvavo, a slavno smrt nekaterih blaženih spoznavavcev izza časa preganjanja katoličanstva na Angleškem. Naj omenimo še kratko, kakšen je bil konec prvih in glavnih preganjalcev angleških katoličanov: Henrika VII. in Ane Boleyn, s katero se je kralj protizakonito poročil. Ravno ta nesrečna ženska Ana je Henrika premotila, da je svojo pravo ženo Katarino zavrzel, ter njo vzela za ženo; ko pa papež te poroke ni potrdil, je zaslepljenega kralja zapeljala, da se je odpovedal pravi rimski Cerkvi.

Iu zakaj je to storila? Samo zaradi kraljevske krone; hotela je postati angleška kraljica.

Vprašal boš: Kako dolgo pa je nosila krono, ki si jo je pridobila na tako brezbožen in sramoten način? — Še tri cela leta ne! — 1. junija 1533 je bila kronana; 2. maja 1536 je bila odpeljana v ječo, 15. majnika obsojena v smrt in 19. maja pa ni izgubila le kraljevske krone, temveč tudi svojo glavo po rokah rabel'a.

Obdolžili so nesrečnico ostudnih, sramotnih dejanj; ali je bilo to obdolženje resnično ali ne, ni znano. Zgodovinarji trdijo, da se je Henrik nje naveličal ter jo hotel na vsak način s pota spraviti, da bi se mogel zopet poročiti z dvorno gospo Ivano Seymour; in zares se je ta poroka izvršila koj drugi dan potem, ko je bila Ana Boleyn usmrtena.

O poslednjih dneh nesrečne Ane stara poročila tole povedo: Od onega trenutka, ko so jo odpeljali v ječo, je bila vsa obupana.

Um jej je otemnel vsled žalosti. Večkrat je bila v ječi silno otožna ter točila solze; pa kar naenkrat je postala nenavadno vesela ter se je na ves glas smejala. Soba, v kateri je bila zaprta, je bila ista, v kateri je spala isto noč pred svojim kronanjem. Ko so jo vanjo kot jetnico pripeljali, jo je takoj spoznala; padla je na kolena z vzklikom: »Jezus, smili se me!« Nato je silno plakala, a potem zopet nezmerno se smejala. Vendar se zdi, da so bile zadnje njene ure spodbudne, kakor pripoveduje zgodovina. Saj Bog tudi na večjim grešnikom ne odtegne svoje milosti. Preživela je poslednje trenutke v navzočnosti svojega spovednika; na predvečer smrti svoje je kleče prosila odpuščenja za vse krivice, ki jih je storila. Tudi na morišču se je obnašala neustrašeno ter je sprejela tudi smrtni udarec udano in pogumno.

Kakor kratek, minljiv sen se je zdela nesrečni ženi v ječi leskeča kraljevska krona, ki je zaslepila njene oči. Kako grenak spomin zanjo, da je kupila to minljivo krono za tako grozno ceno! In kako ostudno in grdo je omahljivi kralj ravnal z njo! Povračevalo se ji je strašno! — Upajmo, da ji je vsaj nesreča in grozna smrt odprla oči ter privedla do kesanja in resnične pokore! —

Henrik VII. je preživel nesrečno Ano Bolyen za 11 let.

Njegova poslednja leta so bila grenka in žalostna. Vdal se je že od nekaj brezmejnih požrešnosti ter je postal tako debel in tolst, da ni mogel več svojega telesa nositi. Na vozičkih so ga prepeljavali iz sobe v sobo. Celu podpisati se sam ni mogel, ker mu je bilo pretežavno.

Henrik VIII. je bil že od nekaj razdražljiv in ta razdražljivost je rasla vedno bolj v starosti, posebno še zato, ker je imel na stegnu ostudno oteklino in bulo. Ta bolezen ga je večkrat privedla na rob groba ter ga je silno mučila; vsa zdravniška pomoč ni nič izdala.

Telesnim mukam so se pridružile še dušne muke: grizenje vesti, skrb, kdo mu bo nasledoval v vladanju itd.

Tudi mu je delalo grenke ure žalostno stanje njegovega kraljestva, v katerega je prišla pod njegovo vladno nekdanja cvetoča katoliška Angleška. Sam je o tem tožil v svojem zadnjem govoru v državnem zboru: »Čujem v svojo žalost, kako zametajo ta dragocen biser, besedo božjo, jo napadajo po krčmah ter pojo o njej sramotne ulične pesmi. In jaz vem za gotovo, da ni bila še nikoli krščanska ljubezen slabša in čednostnega življenja manj, kakor ravno v tem času«.

Pa kdo bi se temu čudil! Ako kralj sam živi očitno v prešestvu, odpade od katoliške Cerkve, ako preganja zveste katoličane z vislicami, ognjem in mečem, ako pustoši cerkve in samostane, mori nedolžne duhovnike in škofe, kako bi mogel pametno pričakovati, da bodo njegovi podaniki spoštovali božjo in državne postave!

O poslednjih dneh nesrečnega moža se vé le malo. Želel je menda, se zopet spraviti z rimsko cerkvijo; pa njegovi škofje-odpadniki so mu ubranili, tako trde nekateri zgo-

dovinarji. Bali so se kazni, ki so bile po postavi zažugane onim, ki bi poskušali se z Rimom sprijazniti. Tako je kralj padel v jarmo, ki si jo je sam izkopal, vjel se je v lastne zanjke. Strašna kazen božja za prejšnjo trdovratnost hudobnega vladarja! — Neko poročilo pravi, da je še osem dni pred smrtjo ukazal po nedolžnem usmrtiti odličnega plemiča, grofa Henrika Surrey in še na predvečer predno je umrl, je obsodil tudi po nedolžnem grofovega očeta v smrt. Nekateri trdijo, da je obžaloval v zadnjih urah svoja zlodejstva, drugi pa, da je umrl v groznem obupu dne 28. januarja 1547 popoldne.

Prečitaj večkrat krasne zglede blaženih spričevalcev, katerih srečno smrt sem ti opisal ter jih primerjaj nemirni smrti njihovih preganjavcev! Bodi stanoviten v sveti veri, živi zvesto po njenih naukih, pa boš postal deležen one večne slave in sreče, katero uživajo in bodo na veke uživali angleški mučenci!

Teotim.

Kaži svojo vero na zunaj z besedo in dejanjem.

Katoliško dekle z imenom Marija je služilo pri protestantovski družini. Dobro se ji je tam godilo; gospoda je lepo ravnala z njo in tudi hrana je bila več kot povoljna, kajti Marija je dobivala isto hrano, kakor jo je uživala gospoda. Drugekrat je tudi dekletu prav dobro dišalo meso, pečenka itd. Le ob petkih se ni dotaknila mesa. Gospa, to zapazivši, vpraša Marijo, zaka' ne je mesa, ali je kaj bolna ali kali? »Nisem bolna,« odgovori dekle, »ampak jaz sem katoličanka in nam je ob petkih prepovedano jesti meso.« »O ti norče ti,« je dejala gospa zaničljivo, »kako se pa vi katoličani bojite svojih duhovnikov!« »Ne, gospa,« odgovori ponižno, pa odločno dekle, »mi se ne bojimo duhovnikov, ampak Boga.« — Od tega trenutka je gospa še lepše ravnala s svo-

jo dekle. Visoko jo je čislala, da, ljubila jo je. Mnogokrat jo je brez kakega povoda obdarovala. Rada je videla, da so njeni otroci z Marijo občevali in da so šli z njo tudi h katoliški božji službi. Tudi sama se je večkrat pogovarjala z dekle prav resno o verskih vprašanjih in ravno čez eno leto po prej navedenem dvogovoru radi prepovedi mesnih jedi ob petkih se je zgodilo čudo: protestantovska gospa se je spreobrnila in se vrnila v naročje svete katoliške cerkve. — Iz te zgodbe vidimo, kako čudna so božja pota. Tu se je Bog poslužil uboge deklice, da se je gospa spreobrnila. Morda se je Bog že tudi tebe hotel poslužiti, da bi storil po tebi kaj podobnega; pa ti si prečrtal božji načrt, ker morda nisi vselej s tako odločnostjo pokazal svoje vere, kakor to dekle.

Spomini vojaškega duhovnika.

(Piše Frančišek Premru.)

Vojna bolnica št. XXXVI.

4. septembra 1878 sem prevzel službovanje v imenovani bolnici. Odprla so se mi vrata hiše žalosti in trpljenja, hiše, v kateri sem marsikako solzo obupne žalosti posušil, ali tudi marsikako solzo pravega sočutja prelil.

To dokaj prostorno poslopje je bila turška vojaška bolnica z dobro oskrbljeno lekarno, ki je imela dovoljno skladišče obvez, katere so našo bolnišnico pozneje, ko je naša zaloga pošla, zadrege rešile.

Eno zlo pa je bolnike, zdravnike in tudi mene mučilo, neznosna nesnaga; saj so u . . . kar od stropa kapale. K drugim neugodnostim pa še to sitnost. — Zdaj pa na delo!

Moja prva skrb je bila, da najdem primerno mesto, kjer naj bi postavil oltar. Na koncu dolgega hodnika nad stopnjicami, ki vodijo v gornje nadstropje, sem našel prostor kakor navlašč za to pripraven. Ali kaj sedaj? Kje dobim oltarno mizo? Zastonj je iščeš. Kar mi pride dobra misel, češ, v lekarni dobiš praznih zabojev; in res sem jih dobil, ter jih dal prinesiti gori. Potem sem dal prinesiti vojaško kapelo, t. j. škrinjo, v kateri se hranijo cerkvene stvari. Ta škrinja je po priliki 80 cm dolga, kakih 50 cm široka in toliko visoka, in hrani v sebi vse, kar se pri sv. maši in drugih obredih potrebuje, tudi monštranco, ciborij, kadilnico, sploh vse najpotrebnejše, zraven pa še en predmet, ki se v cerkvi ne nahaja, t. j. operculum, srebrno pokrivalce, s katerim se pokrije sv. hostija, da je veter ne odnese, če se sv. maša pod milim nebom bere. Vsaka stvar ima svoje predalce, in tako je mogoče, če je človek spreten in miza ali kar si bodi pripravljeno, v petih minutah postaviti oltar.

Torej oltar je bil gotov, še enkrat pogledam, da li je vse v redu. Kar me prešine misel: »Torej tukaj!« — Solze so mi zalile oči. — »O večna ljubezen, ki nebo in zemljo z enim prstom držiš, kralj nebes in zemlje, se hočeš ponižati in na besede Tvojega nevrednega služabnika priti na ta skromni oltar, med grešno vendar pomoči in tolažbe potrebno, trpeče ljudstvo!«

Ta kratki vzdihljaj mi je potolažil tužno srce in me obenem spomnil na mojo dolžnost, ranjence in bolnike obiskati in jih po možnosti tolažiti.

Šel sem od sobe do sobe, od postelje do postelje. Slehrni je dobil prijazno besedo; katoličane sem opominjal, naj prejmo sv. zakramente, da bodo potem z milostjo božjo lažje prenašali bolečine in zapuščenost v tuji zemlji.

Na tem obiskovavnem potovanju sem prišel tudi do mojega ljubljenca Alojzija Kainca, ki nam je že poznan iz 1. številke letošnjega »Bogoljuba«. Danes še se ginjen spominjam, kako milo me je prosil, naj ga večkrat obiščem. Da sva si zvesta ostala do njegove smrti, jaz kot duhovni oče, on kot boljši duhovni sin, je znano.

Dalje od postelje do postelje; povsod novo gorje, večje ali manjše bolečine, ki so se izražale na mukotrpnih obrazih. Grozno, nepopisljivo kar more prav občutiti in spoznati samo človek, ki je sam videl toliko bedo. To pa še ni vse. Moje dušno oko je pogledalo trpihu v dno duše. Videlo je bolečine, ki so večje kakor telesne. Misel: Tu ležim v tuji zemlji med tujimi ljudmi, daleč od mile domovine, daleč od ljubeče matere, skrbnega očeta in ljubih mojih domačih, daleč od drage tovaršice in malih otročičev! Kdo jim bo lomil kruha, če mene ne bo? Misel je hitra kakor blisk, in take misli so me prešile in obtežile moje mehko srce. Sam potreben tolažbe, naj druge tolažim? Solzen sem stopal dalje, in znabiti ravno solza sočutja je blažila srčne rane trpinom.

Stopivši iz sobe se naslonim na okno hodnika ter se milo izjokam in vzdihnem: »Kaj ti je bilo tega treba!«

Bil sem čisto obupan. Kar mi notranji glas reče: božja volja je. »Bog mi pridi na pomoč,« vzdihnem in stopim v drugo sobo, kjer so zdravniki ravno rane čistili in prevezavali. O kako hitro me je dobri Bog uslišal! Med zdravniki opazim dva angelja ljubezni, dve milosrčni sestri, ki sta zdravnikom pomagali pri obvezovanju ran. Pristopim k njima, ju prijazno pozdravim ter ju naprosim, da tudi mene podpirata v zdravljenju dušnih ran.

Ko sem vse ranjence obiskal, podal sem se k drugim bolnikom. Povsod žalost in beda. Tukaj se je pravzaprav vtaborila smrt, ki je vsak dan pokosila 6 do 10 žrtev, (vladal je namreč smrtonosni legar), katere sem v mrtvašnici vsak dan ob 8. uri zvečer blagoslovil in predpisane molitve nad njimi opravil. Ob 6. zjutraj

pa so jih v običnem vojaškem vozu na pokopališče peljali in tamkaj, kakor jih je Bog ustvaril, brez mene pokopali, ker se mi ni dopustilo jih spremljati, češ, da bi na moštvo slab vtisek napravilo. Jaz sem ugovarjal in protestiral, ali zastonj; reklo se mi je, da nismo na Dunaju, temveč v Sarajevu in v vojskinem času. Čeravno me je srce bolelo, sem uvidel, da skoraj drugače ni mogoče. Vojska je vojska, ki ne pozna drugih postav, kakor svoje. Tudi tega bi ne omenil, ali je potrebno, da se poznejši dogodki prav razumejo.

Te razmere so se poboljšale, ko je prišel nov poveljnik bolnišnice. Ta mi je očitaje rekel: »Visokočastiti gospod, kako ste mogli kaj takega trpeti! Lasje so se mi ježili, ko sem videl, kako se mrlič izvažajo.« Jaz sem mu stvar razjasnil, na kar mi on reče: »Pa če bi jaz sam moral tisoče iz svojega plačati, vsak mrlič mora dobiti svojo rakev.« Tako je bilo in uvidel sem, da je marsikaj mogoče, če se hoče.

Posegel sem malo v poznejšo dobo ter se vrnem nazaj na prvi dan svojega delovanja.

Čeravno telesno in duševno izmučen, to noč nisem mogel spati. Bila mi je pred očmi vsa beda, ki sem jo čez dan videl; srce mi je krvavelo, oko solzilo in zopet sem vzdihnil: »o moj Bog pomagaj, pomagaj!« Da mi je očitvidno pomagal, bomo kasneje videli. Dal mi je odločno voljo, žilavo strpljivost in pa dar umnosti, da sem z njegovo pomočjo, kar sem ukrenil, tudi srečno in dobro dovršil. Ali tudi to noč me dobri Bog ni brez tolažbe pustil. Kot novinec v vojaški duhovni službi sem začel premišljevati, kako naj to opravljam. Sklenil sem z božjo pomočjo vsem vse biti, torej vse svoje moči v blagor trpečega bližnjega žrtvovati, kar sem tudi storil.

Moja bolnišnica je bila nerazdeljiva, namenjena za 400 bolnikov; torej izven Sarajeva nisem imel kaj opraviti. Bili sta pe še dve razdeljivi bolnišnici, ena v Sarajevu št. III, druga pa eno uro daleč v vili Čengić št. XV. Prva se je

kasneje razdelila v podružnici Rogatica, Višegrad na srbski meji, 3 dni potovanja iz Sarajeva. Druga pa je bila že takrat razdeljena v podružnici Kiseljak, Doboj, zadnje mesto tudi 3 dni potovanja takrat. Zakaž to omenim in poudarjam, bo pozneje jasno. O prvi ne bom govoril, ali o drugi, kjer so pastirovali sedajšnji knezoškof lavantinski prevzvišeni gospod Michael Napotnik. Ta so me obiskali nekega dne, koj od početka, vprašaje me, kako to in to opravljam; na moj odgovor: tako in tako, so rekli: »Jaz pa tako.« Bila je pastoralna konferenca med dvema, ali stvari koristna.

Pri tej priložnosti so mi povedali dogodek, ki je vreden da se objavi.

Kakor sem že omenil, vladal je med vojaštvom hud legar, ki je v posteljo spravil tudi vojaškega zdravnika, poveljnika podružnice v Kiseljaku J a. Tu se vidi, kako milost božja deluje na človeka, naj mu pošlje to ali drugo nadlogo. Tu je bila nevarna bolezen, ki je, ne rečem nevernika, ali mlačnega kristjana, spravila na pravo pot.

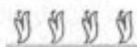
Poslal je brzojavko na bolnišnico, naj duhoven čimprej pride. Ali voza ni bilo, in daljina če se ne motim kakih 25 km. Pride druga, tretja brzojavka: »silno, silno!« Moj duhovni fovariš Napotnik postali so popotnik. Podali so se peš na daljno pot, da ustrežejo želji bolnega zdravnika in rešijo dušo izgubljene ovčice, zapustivši dokaj bolnih v svoji bolnišnici. Dotični zdravnik je pobožno sprejel sv. zakramente za umirajoče, pozneje pa ozdravel. Bral sem pismo, katero je kasneje pisal vojaškemu duhovnu, zahvaljujoč se za duhovno pomoč in tolažbo s pripoznanjem, da samo katoliška vera more dati pravo tolažilo ob zadnji uri in obetajoč, v prihodnje biti dober katoličan.

Število bolnikov se je množilo od dne do dne tako, da smo morali tudi na hodnike postaviti postelje in sem moral svoj oltar zopet spraviti v škrinjo.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Papež v smrtni nevarnosti. Pred nekaj dnevi se je podrla zidana ograja na vatikanskem vrhu, ko so par hipov poprej hodili ondi sv. oče.

Rim. Da so se razmere med Vatikanom in italijansko vlado izboljšale, dokazuje sledeče dejstvo. Nadškof v mestu Lucca, Lorencelli, ki je nedavno postal kardinal, je bil pri dohodu v svojo prestolnico kar najpristrčneje sprejet. K sprejemu je prišlo tudi vladno in vojaško zastopstvo. Oddelek konjenikov z vojaško godbo je izkazal visokemu dostojanstveniku vojaške časti. Karabinieri so spremljali na konjih voz kardinalov od polodvora do stolne cerkve.

Zahvala sv. očetu. Brazilija je hotela na poseben način izkazati hvaležnost sv. očetu, ker je postal braziljanski nadškof kardinal. S prostovoljnimi doneski bogatinov se je oskrbela knjiga, ki je namenjena papežu. Platnice so vliste iz zlata ter okrašene z dragimi kamni. Papežev monogram na vnanjosti je sestavljen iz smaragdov. Glavo sv. očeta obdaja 90 krasnih demantov. Priložen je zemljevid, ki so na njem zaznamovana posamezna mesta z dragocenimi kamni, Rio de Janeiro pa z velikim modrim demantom.

Cerkev sv. Marka v Benetkah. Komaj so postavili temelj za nov zvonik pri sloveči cerkvi sv. Marka, ki se je pred nekaj leti podrl, pa se je že pojavila nova nevarnost. Boje se namreč, da bi se ne podrla tudi cerkev, kajti severovzhodni del zidu se je nekoliko vdal in so ga morali podpreti. Treba bo temeljitih poprav.

V oči jih bode. Sovražnikom sv. cerkve je najbolj napoti sv. spoved. Na vse mogoče načine rujejo zoper spovednico, da bi vernikom zagrenili veselje do zakramenta sv. spovedi, ki edina da grešnim zemljanom notranji mir, zadovoljnost in tolažbo, širijo gorostasne laži neumne in nedokazane trditve o spovednici potom časopisja in knjig med svet in s tem žal marsikoga odtujijo cerkvi. Kako daleč se te vrste

ljudje spozabijo, kaže sklep gotovih brezvercev v Hamburgu, ki so zahtevali, naj se predlaga v nemškem državnem zboru načrt postave, ki bi prepovedala katoličanom, da bi se smeli spovedovati. Ta želja je pač neizvedljiva in prazna, toda izpričuje jasno, kako daleč bi radi segli sovražniki katoličanov.

Katoliški zavod v Parizu. Vsled osrčevanja in bodrila sv. očeta bodo vzdrževali francoski škofje edino katoliško visoko šolo v Parizu. V ta namen so poslali sv. oče 100.000 frankov podpore.

Starosta med duhovščino. Dne 9. maja je slavil župnik Mahorski, rodом Poljak, v Lisevem v kulmski škofiji stoletnico rojstva. K izredni obletnici se je zbralo obilo duhovnih tovarišev, farani so se potrudili, da so dostojno počastili svojega ljubljenega duhovnega pastirja, ki deluje za blagor vernih ovčic na eni in isti župniji že 75 let. Časopis »Gazetta Grudziadzda« poroča, da v celi Evropi in na vsem svetu ni duhovnika, ki bi bil starejši od župnika Mahorskega.

Nova maša na Beneškem. Koncem majnika je opravil prvo sv. mašo pri sv. Lenartu beneški Slovenec č. g. Aleksander Tomažetič. Vesele slovesnosti se je udeležilo mnogo ljudstva od daleč in blizu.

Jubilejna cerkev na Dunaju. 31. maja je cesar slovesno vložil temeljni kamen za novo jubilejno cerkev sv. Ane v Baumgartnu.

V sovraštvu do verskih vaj se bratijo. V Rimu so liberalci in soc. demokrati napadli procesijo sv. R. T. Stražniki so preprečili, da ni bilo pobojev.

Misijonsko postajo so uničili uporniki v Vušanju na Kitajskem.

Veselo znamenje. Razcepljene krščansko-socialne in konzervativne nemške stranke v državnem zboru so se združile in bodo na Dunaju v zbornici nastopile s skupnim klubom, ki bo imel do sto poslancev. Naprej zastava krščanska!

Škof na ladji izseljencev. Škof Hosszu je bil navzoč, ko se je v Reki poslavljal ladja »Ultonia« z delavci-izseljenci. Kupil si je vožnji listek ter se z njim peljal do mesta Palermo. Cel dan je bil med izseljenci, med katerimi je bilo največ Ogrov, Slovakov, Hrvatov, Srbov in Rumuncev, — jih je spovedoval in imel nanje oduševljene in tolaživne nagovore; opominjal jih je, naj ne pozabijo na domovino. V Palermu se je ločil od njih in se povrnil čez Reko in Budimpešto v svojo rezidenco.

Italijanska semenišča bodo preuredili po vzoru drugih modernih semenišč. Izšla so splošna navodila, ki določajo učno snov in tvarine za gimnazijo pet let, za licej 3 leta, in za bogoslovnico 4 leta.

Pijevo društvo na Dunaju za ojačenje in podporo katoliškega tiska, je imelo občni zbor 2. junija. Sklenilo se je, da bosta obadva katoliška dnevnika dunajska, namreč »Vaterland« in »Reichspost« dobila letos podpore po 65.000 K. Vsled tega bo »Reichspost« jela izhajati v jeseni dvakrat na dan.

Državni tajnik sv. očeta Merry del Val je bil odlikovan te dni z velikim križem Štefanovega reda. Cesar avstrijski mu je podelil to odlikovanje kot neko povračilo, ker je poprej avstrijski minister za vnanje zadeve, baron Aerenthal, dobil papežev red.

Španska kraljica Viktorija Evgenija je nekaj tednov pred rojstvom kraljevega princa obiskavala v spremstvu kralja Alfonza XIII. vsak dan eno ali več madridskih cerkva. Ta lepa pobožnost, ki je sploh v navadi med ženami na Španskem, se je ohranila tudi na kraljevem dvoru ter jo je opravila tudi mlada kraljica. — Pri vhodu v cerkev čaka vsa duhovščina kraljevo dvojico, ki napravi takozvano slovesno znamenje sv. križa ter se pod »nebesom« poda pred veliki oltar, da ondi kleče opravi svojo pobožnost. — Posebni obredi so zaukazani tudi pri krstu kraljevih otrok, kar se je tudi pri novorojenemu princu točno izvršilo.

Po domovini.

Misijon v ljubljanski stolnici. Povodom dvestoletnice posvečenja ljubljanske stolne cerkve, se je vršil v osmini sv. R. T. nemški misijon. Vodil so ga trije sloveči govorniki iz družbe Jezusove in sicer pater Viktor Kolb, ki se je odlikoval na zadnjem dunajskem katoliškem shodu ter je povzročil, da se je osnovalo Pijevo društvo za izdajo dobrih časopisov; drugi voditelj

misijona je bil znani dunajski apostol pater Henrik Abel, ki ima največ zaslug za krščanski preporod Dunaja; tretji misijonar je bil pater Emil Volbert iz Trsta. — Dasi je slovenski protikatoliški dnevnik hujskal in odvrčal ljubljansko izobraženstvo, naj se ne udeleži sv. misijona, vendar je bila prostorna katedrala osobito ob večerih polna odličnega občinstva. Med poslušalci so bili moški prav tako številno zastopani, kakor ženstvo. — Po vsej Avstriji znani govorniki, — osobito pater Abel — so razpravljali času primerna vprašanja s tako govorniško spretnostjo in izvirnostjo, da je kar vleкло. Uspeh seveda ni izostal. Priljubljeni misijonarji so ujeli marsikatero ščuko. — Naj bi dobro uspeli misijon prinesel trajen blagoslov ljubljanskemu prebivalstvu! Dal Bog, da bi prišli do pravega spoznanja tudi tisti, ki so zaslepljeni po slabem časopisju!

Smrtna kosa. Neizprosna smrt nam je zopet pobrala več mladih delavcev v vinogradu Gospodovem. Na Blokah je umrl 18. maja č. g. kapelan M. Sušelj, ki je bil za mašnika posvečen šele l. 1904. Ko je po dolgotrajnem bolehanju nekoliko okreval, podal se je na Bloke, kjer je pa bival le nekaj dni in je v naglici sklenil pozemsko življenje. — Malo dni nato je umrl na Primskovem pri Kranju vpokojeni kapelan g. Josip Pirc, ki je bil samo pet let duhovnik. V osmini sv. R. T. so v Ljubljani pokopali gospoda Jan. Berceta, kaplana dobrniškega. Posvečen je bil leta 1902. — V bolnici usmiljenih bratov v Kandiji je umrl vpokojeni župnik Jožef Zamida, N. v m. p.!

Zakrament sv. birme je prejelo o Binkoštilh v ljubljanski stolnici 1874 birmancev in birmank.

Zastava je zaplapolala dne 25. majnika na dozidanem zvoniku na Viču pri Ljubljani. Tudi cerkveno zidovje dobro napreduje in je upanje, da bo cerkev do jeseni pod streho.

Razstava cerkvenih oblačil. Pred praznikom sv. R. T. so bili nekaj dni razstavljeni v škofijski palači cerkvenj parametri, ki se razdele letos cerkvam naše škofije. Ogleovalci so bili polni hvale ter so se prepričali, koliko dobrega stori tudi v tem oziru bratovščina pres. Rešnjege Telesa.

Premeščen je iz Semiča v Trebnje kapelan g. Alojzij Kurent.

Procesije pres. R. T., ki so se vršile v Ljubljani nedeljo po Telovem, so se odlikovale po izredno velikem številu belo oblečenih deklic in dečkov. Velik naval je bil zlasti pri šentjakobski

slovesnosti, kjer smo našli samo malih devotič s svečami čez tisoč. Mnogobrojen obisk je bil tudi pri frančiškanski procesiji.

Novomašniki ljubljanske škofije. Posvečeni bodo v mašnike naslednji gosposlje bogoslovci: a) iz IV. letnika: Bambič Jožef iz Dobropolja, Bizjak Jožef iz Breznice, Brecelnik Alojzij iz Št. Vida nad Ljubljano, Dagarin Matevž iz Škofje Loke, Kogej Frančišek iz Brezovice, Koželj Jožef iz Kamnika, Kulovec Frančišek iz Toplic, Mrak Janez z Dovjega, Novak Frančišek iz Dobrove, Pravst Albert iz Tržiča, Rodič Friderik iz Št. Jurja pod Kumom, Supin Karol iz Ljubljane, Šimnic Edvard iz Kranja, Škulj Karol iz Dobropolja, Turšič Leopold iz Loža. b) iz III. letnika: Fatur Jakob iz Zagorja na Notranjskem, Klinar Tomaž z Jesenic, Kovač Janez iz Postojne, Krauland Andrej iz Poloma (Ebenthal), Pečarič Frančišek iz Metlike, Primar Janez od D. M. v Polju, Samsa Janez iz Gore pri Sodražici, Zupančič Valentin iz Most pri Ljubljani. Subdiakonati bodo prejeli 10. julija, diakonat 12. julija, presbiterat pa 15. julija, izvzemši gg. Kovača in Primarja, ki bosta vsled nedostatka kanoniške starosti mašništvo prejela 5. septembra.

Srce Jezusovo. Ljubljanska stolnica je dobila novo, umetniško sliko Srca Jezusovega za veliki oltar. Sliko je izvršil znani dunajski umetnik Kastner.

Odlikovanje. Za častnega kanonika ljubljanskega stolnega kapitelja je imenoval cesar č. g. Antona Kržiča, kateheta in profesorja na učiteljski v Ljubljani.

* * *

Jubilejna slavnost pri Uršulinkah v Ljubljani.

Dne 24. maja je minulo 100 let, odkar je bila sv. Angela, ustanoviteljica uršulinskega reda, prišeta med svetnike. Zaradi tega je uršulinski samostan ta slovesni stoletni svetniški god obhajal z vso slovesnostjo. Dne 31. maja, 1. in 2. junija je bila slovesna sv. maša, popoldne pridiga o sv. Angeli in litanije. V petek so sv. mašo opravili presvetli knez in škof. Pridigovali so gospod kanonik Karlin, dr. Opeka in P. Albert. — Nova oltarna slika sv. Angele, ki jo je naslikala domača učiteljica M. Ignacija in nov lestenec (luster) s 54 žarnicami, ki ga je naredil pasar Ivan Kregar, sta povečevala slovesnost. Vsi uršulinski zavodi so te dni bili šole prosti, da je mogla tudi mladina obhajati slovesnost. Priredile so se razne predstave v notranji in zunanji šoli. Tudi v posameznih oddelkih so imele

učenke na samostanskem vrtu kratko malico in za tem veselico. — Vse tri dni zvečer je na vrhu žarel bengaličen ogenj in rakete; tudi cerkev je bila razsvetljena ob teh večerih.

Ker je sv. Angela pri vseh petih dekliških Marijinih kongregacijah, ki so ustanovljene v tej cerkvi, druga družbena patrona, so bili v teh dnevih slovesni sprejemi. 31. maja je bilo v I. notranjo družbo sprejetih 39 novih udov; 1. junija je bilo v I. zunanjo družbo sprejetih 25 članic, izmed 30 prosilk pa se je dovolilo 17, da se smejo pripravljati za družbo; dne 2. junija pa je bilo izmed 42 novink sprejetih 25 v III. zunanjo Marijino kongregacijo. K vsprejemu le pripomnimo: Odkar smo začeli izbirati, zahtevati celoleten novicijant, le zgledne sprejemati ki niso še 25 let stare, raste moč in ugled družbam in se tudi vedno bolj oglašajo res dobre članice.

O Binkoštih smo imeli tridnevne duhovne duhovne vaje za III. vnanjo družbo in se jih je udeleževalo 223 članic, pri skupnem obhajilu pa jih je bilo 210.

Božja pot pri sv. Krvi v Klavžetu na Laškem. »Družinski prijatelj« v Trstu piše: Božja pot pri sv. Krvi v Klavžetu na Laškem je znana tudi na Goriškem in v Istri. Pisatelj je o njej večkrat slišal govoriti, ko je bil še otrok. Ker je pa v katoliških listih zadnjih let bral, da bi bilo dobro svariti naše ljudstvo, naj ne hodi v Klavžet, zatorej je on letos odsvetoval ljudem iti na to, ako ne drugega vsaj sumljivo božjo pot. Ali da se popolnoma o nji obznani, obrnil se je meseca maja naravnost na blagega mu znanca, profesorja Ivana Trinkota v Videm. Blagi gospod je blagovolil ne samo odgovoriti, nego je tudi poslal knjižico z naslovom: Bratovščina presvete rešnje krvi v Klavžetu. Odgovor od dne 20. maja 1907 se doslovno glasi: »V odgovor na Vašo cenjeno dopisnico Vam pošljem malo knjižico, iz katere boste izvedeli, kaj in kako je z ono stvarjo. Sicer bi bilo treba slovenske romarje podučiti, da se ne dajo zapeljati od vražarjev in koristolovcev, O tem sem večkrat svaril kranjske duhovnike. — Z odličnim spoštovanjem in srčnim pozdravom vdani Ivan Trinko.«

Iz knjižice, tiskane lani v Vidmu prepisem naslednje: »Mnogo ugovaranja in zaprek je nastalo polagoma proti tej pobožnosti, češ da daje potuho praznoverju; posebno iz tega, ker je prišlo v navado voditi k svetišču take bolnike, ki se smatrajo za obdane od hudobnega duha. Toda kdor je pobožnost vestno proučil, je ostal pre-

pričan, da ona se po svoji uravnavi popolnoma ujema z veličanstvom in resnostjo svetih obredov in pospešuje gorečnost in bogoljubnost med verniki, ki prejemljejo sv. zakramente. Obenem se je pa tudi pokazalo, da duhovniki niso bili niti navidezno deležni kake lahkomišljenosti in praznoveria. Pač se je pa res pripetila marsikaka obžalovanja vredna zloraba od strani tujih zapeljivcev, ki so se pogostoma skrivoma uvrstili med pobožne romarje; a to se ne sme očitati pobožnosti, kajti ona nima nič pri tem. Nasprotno take zlorabe in nepostavnosti odločno obsoja zdrava pamet in prava pobožnost krščanskega ljudstva, ki vedno v hvalevrednem številu prihaja častit in molit neprecenljivo božjo Svetinjo, ter se naslajat in krepčat v božje hrame.

Dobova. Binkoštni ponedeljek je bil za tukajšnje župnijo nad vse vesel in slavnostni praznik. Obhajali smo slovesen sprejem deklet v novo ustanovljeno Marijino družbo in blagoslovljenje njihovega krasnega bandera s podobama Brezmadežne in sv. Alojzija. Skor leto dni smo se dekleta na to primerno pripravljale in podučevale. Na binkoštni ponedeljek zjutraj smo opravile skupno sv. obhajilo, pred katerim so nas preč. gospod župnik nagovorili. Popoldne ob 2. uri pa se je izvršilo blagoslovljenje bandera in slovesni sprejem 56 deklet po preč. P. Avguštinu iz Brežic, in v mnogobrojnem številu zbranega občinstva. Po blagoslovljenju zastave so nas prečastiti pater z lepimi besedami bodrili in opominjali. Opozorili so nas tudi, da bodo sedaj ljudje, zlasti sovražniki Marijinih družb, z ostrimi pogledi pazili na naše življenje in da bomo gotovo morale pretrpeti tudi marsikako zbadanje in pikanje; a vsega tega se me ne ustrašimo, kajti če bi se tega bale, pa bi se ne bile odločile za Marijino družbo in je tudi ne bi bile vredne. Prava Marijina hči ne pozna napačnega strahu pred ljudmi! — Po slovesnem govoru smo skupno molile »Posvečenje«. In kmalu nato že so se nam lesketale Marijine svetinje s sinjimi trakovi na prsih, v katerih se je porajalo veselje in hvaležnost do Marije, ki nas je sprejela za svoje otroke. Slovesnost se je končala s slovesnimi petimi litanijami Matere božje. — Marsikateri je prišla v oko solza veselja, marsikatera mati je bila veselja ginjena, ko je videla svojo hčer v Marijini družbi, misleča: Hvala Bogu in Mariji, sedaj se mi ni treba več tako bati za svojo hčer, ker vem, da je v Marijini družbi in v Marijinem zavetju! — Res prelepa je bila slavnost, Bog nam dai

družbenicam le še prave stanovitnosti! Preč. P. Avguštinu pa, ki so vso slovesnost vodili in izvršili, in domačima gospodoma, ki sta nas tako goreče na to pripravljala in si toliko prizadevala, da se je ustanovila Marijina družba, bodi izrečena najlepša zahvala. Ljubi Bog naj bode plačnik za ves njihov trud na zemlji in enkrat v Marijini družbi v nebesih! Dekleta zunaj Marijine družbe pa: Proč od slabe tovarišije in pogubnega plesa, ter pogumno za nami naprej k Mariji in po Mariji k Jezusu!

Marijine hčere.

Sv. Peter v Ljubljani. Praznik sv. Trojice je bil tisti zaželjeni dan, ko se je blagoslovila zastava dekliške Marijine družbe šentpeterske. Slovesnost poveličat so prihiteli Marijine družbe z zastavami iz Št. Vida, z Ježice in Polja, ter križanska, nunska in lichtenturnska. V lepem sprevodu se je pomikala dolga vrsta 300 družabnic v natlačeno cerkev. Zastavo so nosile belo-oblečene devojke. V vznesenih besedah je na to kanonik Karlin razložil zgodovino in pomen zastav sploh in posebej Marijine družbe ter bodril družabnice, naj vztrajajo v krščanski nevstrašenosti v javnem pričevanju verskega pričanja.

Pri blagosloavljanju je kumovala gospica Lina Strahova, ki je podarila dragocen trak. Ginljiv je bil ta prizor, ko se je dvignila in razvila blagoslovljena razstava ter pobratila s posestrami.

Omenjamo, da je lično zastavo po načrtu umetniškega društva prav povoljno izvršila gdč. Jozefina Repše, podobe je naslikal gospod Matej Trpin, starosta ljubljanskega rokodelskega društva, drog s sulico, ki je na njej vdelan monogram Marijin pa je delo gospoda pasarja Kregarja. Označeni umetniki naj bodo tem potom toplo priporočani.

Srčno zahvalo izrekamo tudi vsem družabnicam, ki so se toliko trudile, da se je omogočilo napraviti krasno zastavo, ki naj združuje žensko mladež v ljubezni do nebeške zaščitnice Marije!

Iz Črnega vrha nad Polhovim Gradcem. Naš dekliška Marijina družba si je omislila novo družbeno banderco. Izdelala je je prav okusno gdč. M. Sattner. Na binkoštni ponedeljek so banderco blagoslovili č. g. kapelan poljanski Iv. Mikuž, kateremu bodi tu izrečena srčna hvala!

Svibno. Dne 30. aprila smo spremile k zadnjemu počitku svojo sestro Ano Lenart. Rajna ni bila tukaj sprejeta, pa saj imajo vse Marijine hčere eno mater. Zato de-

kleta niso delale nobenega razločka; v bolezni so jo pridno obiskovale, jo tolažile in molile za njo. Vkljub dolgotrajni bolezni bila je rajna vedno vesela in potrpežljivo prenašala trpljenje, ki ga je ji Bog naložil. Previdena je bila večkrat v bolezni s sv. zakramenti. Pogreba so se udeležile družabnice polnoštevilno.

Svibno. Naša Marijina družba je imela letos na binkoštno praznike duhovne vaje. Vodil jih je č. p. Kunstelj iz Ljubljane. Z veliko vnemo so dekleta porabljale to lepo priliko. V torek so imele skupno sveto obhajilo. Ob tej priliki je bilo na novo vsprejetih devet deklet v Marijino družbo. Tudi drugi niso zaostali. Prav v obilnem številu so pristopali k angeljski mizi. Bog in Marija pa dajta, da bi te vaje rodile mnogo sadu!

Iz Mirne Peči. Na praznik Vnebohoda so blagoslovili v farni cerkvi kipa Jezusovega in Marijinega Srca milostni gosp. prošt iz Novega mesta. Kipa staneta 140 K, katero svoto so nabrala dekleta Marijine družbe. — Dekliška Marijina družba se sploh lepo razcvita. Veliko jih prejema sv. zakramente vsak teden, tudi ne mine dan, da bi nekaj ne bilo jih pri sv. obhajilu. Jednako si družba prizadeva za češčenje sv. Rešnj. Telesa. Vsako nedeljo je molitvena ura. — Tudi mladeniči družbe se dobro drže. O Veliki noči je nosil pri procesiji zastavo mladenič v vojaški obleki z Marijino svetinjo na prsih. Prišel je bil namreč na dopust. — Dne 14. sušca je umrla Marijina hči Marija Berlogar iz Golobinjeka. Bila je prav zgled potrpežljivosti, bolna nad 6 let. Ganiti ni mogla z nobenim udom, kakor z dvema prstoma na desni roki, s katerima je vedno naprej premikala jagode na molku.

Bučka. Dne 27. aprila je sklenila zemeljsko življenje po kratki, a mučni bolezni 18-letna Marija Rupar iz Štrita. Ravno na njen rojstni dan, dne 29. aprila so jo družbenice sprejemale v obilnem številu k zadnjemu počitku in zapele par žalostink v slovo. To je že peta družabnica. Lansko leto smo tudi pokopali prvega družabnika Franceta Zakrajšek. R. I. P.

Šmartno pri Slov. gradu. Dne 25. marca se je tudi pri nas ustanovila že dolgo zaželjena dekliška Marijina družba. Prvič je bilo sprejetih 60 deklet. Upamo, da se kmalu število še pomnoži, ker se jih je že več oglasilo, da se nekaj mesecev pripravljajo za vsprejem.

Nova Štifta. »Bogoljub« ima tudi pri nas mnogo prijateljev, naročnikov in bravcev. Dne 12. aprila je umrla pobožna in vzgledna Marijina hči, Jožefa Potočnik. Bila je članica Nazareške družbe (tukaj namreč še nimamo Marijine družbe). Kakih 30 družabnic je prišlo 3 do 4 ure daleč k lepemu pogrebu. Gosp. župnik je imel na grobu pomenljiv govor in dekleta so ji v slovo zapele eno žalostinko. V čast rajni moramo povedati, da je dolgo letično bolezen prenašala potrpežljivo in vdano v voljo božjo; tudi v bolezni je bila vesela in prijazna. — Dne 14. aprila so imeli šolarji slovesno prvo sv. obhajilo. Posebno lepo in posnemanja vredno tudi drugim je bilo, da so tudi stariši otrok, matere in tudi nekateri očetje z svojimi otroci vred prejeli sv. obhajilo.

Rovte nad Logatcem. Izgubili smo iz Marijine družbe ponižno in vzgledno članico Marijo Lukančič. Sosestre so jo spremile na pokopališče z zastavo in svečami ter ji zapele par žalostink v slovo. Zgled ranjke pa nam kliče v spomin: »Kako srečna je dekle, ki umre kot dobra Marijina hči!«

Dovje. Po dolgi bolezni, v najlepšem cvetju 16 let je dala 16. marca svetu slovo kongreganistinja Ivana Dovžan. Več let je bila priklenjena na bolniško posteljo. Doma je prejela že prvo sv. obhajilo, doma je bila tudi sprejeta v družbo. Naj počiva v miru!

Št. Jernej (na Dolenjskem). V aprilu dne 15. je umrla Marija Kos iz Šmalce vasi, članica Marijine družbe. Celih 32 let, od svojega 15. leta naprej, je bila na bolniški postelji. Nikamor ni mogla iti, pa vendar je toliko dobrega storila. Nad 6000 K je odposlala za uboge zamorčke, pospeševala je vse dobre naprave, agitirala pri vseh, ki so jo obiskali, za »Bogoljuba«, »Domojuba« itd. Bila pa je tudi prijazna in potrpežljiva. Posnemanja vredna gorečnost, ki mora mnoge zdrave osramotiti. R. I. P.

Trst. Tudi iz Trsta in od naše Marijine družbe bi rade vam, dragi bravci, povedale naše novice. Imele smo duhovne vaje od 7. do 14. aprila. Zjutraj ob 5. uri je bil govor za dekleta, popoldne ob 5. uri pa za žene. Bili so dnevi sreče in veselja — dnevi milosti. Dekleta in žene so se udeleževale teh govorov s prav lepo vnemo. Število poslušalk je bilo dan za dnem večje. Od 300 do 400 smo našli prve dni pri vsakem govoru, zadnje pa do 500. Skupnega sv. obhajilo se nas je udeležilo nad 200 deklet in žen, brez onih, ki so bile zadržane. Te

so pohitile v bližnjo cerkev. Povabljene so bile tudi druge žene in dekleta, ki niso v družbi. One, ki so se udeležile prvega govora, prišle so k drugim in do zadnjega. Kaj vse stori Marijina družba. Naj naši nasprotniki govorijo kar hočejo, me pa ostanemo stanovitne pod zastavo Marijino. Popoldne v nedeljo je bil sklep te pobožnost z zahvalno pesmijo in papeževim blagoslovom. Tedaj smo imeli tudi slovesen sprejem novih družabnic. Prsrčna zahvala preč. voditelju duhovnih vaj in vsem častitim gospodom, ki so se tako zelo trudili v teh dneh. Še nekaj! Marijin Dom je preskrbel naši Marijini družbi prepotrebne prostore, kamor se morejo naša dekleta shajati o prostih urah. Kolike važnosti je ta dom, vemo šele sedaj ceniti. Tukaj se spoznavamo, tukaj se zabavamo prav po domače preprosto, nedolžno. Veselje pomnožuje kaka lepa deklamacija, ubrano petje vrlih naših pevk itd. Prečastiti gospod voditelj so tudi vedno pripravljeni, da nam kaj koristnega povedo ali čitajo. Ob sredah popoldne se dekleta uče šivati, kar jim je v veliko korist. To nam oskrbuje prezaslužna g. Gustin. V kratkem začne g. I. Gajeta poučevati v likanju, druga zopet v kuhanju itd. V tem domu imamo malo kapelico, ličen oltarček z Marijinim kipom. Tudi knjižnico imamo, kjer dobivamo zabavnih in poučnih knjig. Dvorana je sicer majhna, pa hvala Bogu, da vsaj to imamo, dokler Dom ne zmore zidati svojih večjih prostorov, ter napraviti dvorano, da bi zadostovala našim potrebam. Tako torej dragi »Bogoljub« lahko spoznaš, da v Trstu naša Marijina družba napreduje z Marijino pomočjo.

Ptuj. V mestni nemški cerkvi sv. Jurija je bila, na binkoštno nedeljo blagoslovljena nova cerkvena zastava. Krasno so jo izdelale šolske stre v Mariboru ter velja 250 kron je res lep kras zidarskega društva. Na eni strani ima podobo angelja vriha, na drugi strani pa podobo so. Roka. Blagoslovili so jo č. g. Ferdinand Pšunder, mestni vikar, potem imeli ganljiv govor v nemškem in slovenskem jeziku in darovali sv. mašo v namen zidarskega društva v Ptuj.

Iz Trbovelj. Lepo slovesnost je obhajala naša deklinška Marijina družba v nedeljo, 26. maja: blagoslovljenje društvene zastave. Lansko leto je bila ustanovljena naša družba, a šteje že 111 članic. Te so nabrale med seboj in pri drugih 560 kron, za katere je izdelala krasno zastavo Ana Hofbauer v Ljubljani. Gosp.

duhovni svetnik P. Erjavc je blagoslovil zastavo kateri je kumovala gospica Mici Molova. Zatem je imel ob deseti uri pridigo dobovški gosp. župnik, nakar je bila slovesna sv. maša. Vse družbenice so se v beli obleki in z venci na glavi udeležile lepe slovesnosti. Na Telovo je že javno plapolala naša zastava pri procesiji. Hvala vsem, ki so kaj pripomogli k zastavi! Marija jim povrni!

Iz Št. Jerneja na Dolenjskem. Mladenci Marijine družbe smo bili dozdej bolj skromni in si nismo upali še v javnost, dasi smo srčno že želeli. Že sedmo leto se zbiramo pod zastavo Marijino, a vidne zastave še nismo imeli; brez vidnega praporja pa tudi ni bilo prave korajže. Letos pa smo si omislili zelo lepo zastavo po svojih skromnih močeh in z velikodušnimi darovi naših prijateljev-dobrotnikov, izmed katerih tu javno zahvaljujemo preč. patre kartuzijane za veliko vsoto 100 kron. To zastavo so prihiteli binkoštni ponedeljek popoldne blagoslovit milostni gospod prošt Elbert, ki so, oziraje se na prelepi podobi zastavini »Srce Jezusovo in Marijino« nas hrabro bodrili k ljubezni našsveteših Src. Za prelepi govor jim izrekamo tu prsrčno zahvalo z obljubo, da hočemo trkati stanovitno na ti srca za večno srečo družbe ter vseh blagih dobrotnikov.

Frankolovo. Letos je deset let poteklo, odkar so vlč. g. provizor Jakob Palir (sedaj kaplan na Ptujski gori) ustanovili tukaj Marijino družbo za mladeniče in dekleta, ter družbo presv. Srca Marije za može in žene. Te družbe so nas Frankolčane izbudile iz prejšnje zaspanosti k novi gorečnosti. Hvaležni pa smo tudi vlč. g. Gregorju Presečniku, kateri kot naš sedanji župnik od leta 1898 naprej naše družbe lepo oskrbujejo in vodijo. Da bi naše veselje in vnemo pomnožili, so nam priskrbeli za desetletnico kot v zahvalo slovesne tridnevnice pred praznikom najsvetejšega Srca Jezusovega t. j. od 4.—7. junija, katero sta vodila misijonarja od sv. Jožefa nad Celjem, čč. gg. Klančnik in Zdravljíč. Vsaki dan tridnevnice je bila zjutraj in zvečer pridiga o presv. Srcu Jezusovem in o Mariji, čez dan pa se je spovedovalo in akoravno je na kmetih sedaj veliko dela, smo vendar radi prihajali v obilnem številu k tej pobožnosti. Zlasti pa je bilo ganljivo, ko je na praznik presv. Srca Jezusovega skoro vsa župnija pristopila k sv. obhajilu kot v zadoščenje za nehvaležnost, ki se godi Jezusu v najsvetejšem zakramentu, ter se skupno vnovič posvetila presv. Srcu Jezuso-

vemu. Tudi se je vršil isti dan slovesni sprejem novih članov za obe družbi.

Makole. Marijina družba je proslavljala na praznik presv. R. T. češčenje najsvetejšega Zakramenta. Mnogo deklet v belih oblačilih je z izbornimi deklamacijami in s krasnimi govori počastilo zjutraj v prelepi procesiji, popoldan po večernicah pa v cerkvi presveti Zakrament. Vmes med češčenjem je izborno prepeval domači mešani in možki zbor v čast božjo. Letošnji ta veseli praznik bo celi župniji in sosednjim župljanom ostal v spominu. Tudi mladeniči so se prav pobožno obnašali pri tem počestitvi. Cerkev je bila natlačeno polna in ljudstvo se je srčno veselilo, ko je videlo toliko pobožne mladine častiti tako vneto in goreče presveti Zakrament. Marijina družba je tem potom pokazala, kako vneto je za božjo čast in za pobožno veselje v župniji.

Vače pri Litiji. Omožila se je glavna prednica Marijine družbe na Vačah, Marija Juvan iz Slivne. Odlikovala se je v vseh krščanskih čednostih, tako da je bila najlepši zgled vsem dekletom. Bog ji povrne njen trud in Marija naj jo spremlja v njenem novem stanu! — Ker se je že pomagalo mnogo deklet iz Marijine družbe, se bodo letos zopet na novo sprejela zlasti ona, ki so dobila izpustnice iz šole.

V Črnem vrhu nad Idrijo se je celodnevno češčenje presv. R. T. dne 10. junija t. l. t. j. na dan farnega patrona sv. Jošta, izvršilo v najlepšem redu. Cerkev je bila od jutra do večera polna pobožnih častilcev, ki so razvrščeni po stanovih in vaseh molili presv. R. T. Vsi, tudi učenci, so prišli na vrsto. Posebno spodbuden prizor je bil od 1. do 2. ure popoldne, ko so molili mladeniči in se klanjali Jezusu v najsvetejšem Zakramentu. Krasen je bil sklep s petimi litanijami presv. Srca Jezusovega, ki jih je prepevala vsa cerkev. 296 vernikov, med njimi lepo število moških, je prejelo sv. zakramente ker sta poleg domačih duhovnikov sodelovala v spovednici P. gvardijan iz Sv. Križa na Primorskem in veleč. gospod dekan iz Idrije, ki je imel tudi pridigo in peto sv. mašo. Nihče ni delal na polju, zato je bilo kakor na kak zapovedan praznik. — Znamenje, kako je ljudstvu ugajala ta pobožnost.

S Trate nad Škofjo Loko. Marsikaj se je pri nas že izpremenilo, kar ni poročal dragi »Bogoljub«. Umrla je družbenica Katarina Kos. Dne 26. maja pa Marija Primožič. Bila je več let cerkvena pevka. Pogreb obeh je bil zelo slove-

sen. Večkrat prevideni s sv. zakramenti sta voljno trpeli. Mnogo dobrega se zgodi pri nas, a žali Bog tudi mnogo slabega. Tudi pri nas imamo dekleta, ki bi rade služile svetu in Mariji; toda dvema gospodoma ne more nihče služiti, in tudi te ne bodo. Tudi pri nas bodo morali gospod predstojnik metlo v roke vzeti in po plešičih pomesti — »Marijine hčere« vun.

Iz Cerkev pri Kranju. Prve nedelje in praznike meseca maja smo imeli pri nas prav vesele in zabavne. Katoliško slov. izobaževalno društvo in dekliska Marijina družba sta nam uprizorili lepe igre, kar štirikrat zaporedoma. Prvo nedeljo 5. maja so nam predstavili udje izobaževalnega društva prelepo žaloigro »Garcio Moreno, ki se je pozneje ponavljala. Zapele so tudi pevke iz Marijine družbe nekaj pesmi, katere so nam prav zelo dopadle. Tu se je pokazalo, da se naša dekleta nauče tudi lahko težjih skladb; zato gre čast v prvi vrsti gospodu organistu. Čast gre tudi fantom in dekletam za ves trud, ki so ga imeli. Le tako naprej do vedno boljše krščanske izobrazbe in omike!

Iz Mekinj. Šesto nedeljo po Veliki noči smo obhajali desetletnico kronanja mil.-kipa Marijinega prečištega Srca na zelo slovesen način. Obnoviti smo hoteli v svojem duhu spomin na nepozabno slovesnost kronanja (leta 1897), da bi naša srca zagorela v obnovljeni lubezni do nebeške Kraljice.

V ta namen smo oskrbeli zunanjo, pa tudi — kar je še imenitnejše — znotranjo pripravo. Cerkev Marijino smo bogato ozaljšali z vencij, zelenjem in rožami tako je vzbujala splošno občudovanje. Zunaj cerkve pa smo postavili več piramid, mlajev in mlajčkov veliko število; pa tudi po raznih vaseh župnije so stali mlajji, so vihrale zastave.

A pripravili so župljani ta dan tudi srca svoja v tridnevnicu, ki se je vršila v čast Marijinemu Srcu. Vodila sta jo čč. gg. lazarista iz Celja, superior M. Klančnik ter J. Zdravljič. Do malega vsi domačini ter tudi mnogi ptujci so prejeli sv. zakramente. Skupno sv. obhajilo smo imeli v nedeljo zjutraj. Ob deveti uri je imel slavnostni govor ter je služil slovesno sv. mašo preč. gosp. kanonik Sužnik, ki je tudi v spovednici nevtrudno pomagal.

Vrhunec pa je dosegla slovesnost popoldne pri zares veličastni procesiji s kipom Marijinega Srca. Ob pol tretji uri je bila cerkev že prenapolnjena ljudstva od blizu in daleč. Govoril je vneto častiti gospod superior Klančnik.

Razvrstila se je mogočna procesija. Najprvo je šlo veliko število moških, nato obojna Marijina družba z gorečimi svečami. Kip Marijinega preč. Srca je neslo šest belo oblečenih deklet; ob strani pa so nosile male belooblečene deklice v eni roki velike lilije, v drugi dolg venec, ki je obdajal Marijo ter nositeljice. Razlegala se je glasna molitev sv. rožnega venca, donele so vprek Marijine pesmi, odpev lavretanskih litanij: »Marija k tebi uboge reve . . . Vihrale so zastave. Sredi svojih čestilcev pa, vsem vidna, je kraljevala na prestolu Marija, nebeška kraljica v prekrasni obleki, na glavi noseč dragoceno srebrno krono, katero jej je darovala ljubezen udov bratovščine Marijinega prečistega Srca. Obiskala je procesija kapelico Marije Pomagaj na Zduši ter se vrnila. K sklepu je bila zahvalna pesem ter blagoslov z Najsvetejšim. Tako se je končala ta zares mila, ljubka pobožnost, ki je z skrivnostno nepremagljivo silo vlekla srca vernikov nase.

Iz Šmihela na Notranjskem. Pri nas je umrl mladenič iz Marijine družbe, Jakob Žnidaršič, star 24 let. Bil je zvest sin Marijin, ter ves čas svoje boleznì udan v voljo božjo.

Moška Marijina kongregacija v Križankah izreka milostnemu gospodu opatu zatiškemu svojo najvdanejšo zahvalo za vso postrežljivo prijaznost v cerkvi in v samostanu ob priliki zadnjega romanja v Zatičino. Njih turd je povzdnignil v ljubljanskih družabnikih moško versko zavest, kar bodi zatiškim gospodom očetom cistercijanom najlepše plačilo.

Vodstvo kongregacije.

Iz Železnikov. Jako prijeten večer nam je priredila tukajšnja Marijina družba. Vprizorila je namreč gledališki igri: »Sv. Cita, slika iz njenega življenja«, in »Kukavica — modra ptica, ali boj za doto.« V uvodnem, mično podučnem govoru so č. gospod kaplan pojasnjevali pričetek, namen in razvoj gledaliških iger. Kar nam je bilo ob tej priliki novo, ter se nam je videlo tudi potrebno in koristno, je bilo pred vsako igro po eni izmed igralk pojasnilo njene vsebine, da gledalci umejo smisel in obseg predstave. Igralkam, popolnoma prostim deklicam gre čast da so svoje naloge rešile izborno, tako da se je bilo res kar čuditi njihovi neustrašenosti ter pogumu. Želeti je, naj nam Marijina družba večkrat priredi take zabave. Kaj enakega pa naj bi se napravljalo od strani Marijinih družb tudi drugod, da bi »Bogoljub« ne bil prisiljen donášati člankov: »Še enkrat: Ples v Marijini družbi,

ali Marijine hčere na plesu,« kar nekako žalno-čudno doni v ušesih! Dolžnost nas pa veže tudi, hvalno omenjati tukajšnje gospice učiteljice M. Simončič, ki se je zelo veliko trudila, da so se igralk tako točno izvežbale za svoje ne ravno lahke vloge. Usojamo se pa tudi še pripomniti, da kjer gdč. učiteljice po deželi zamorejo pospeševati ali sodelovati pri takih zadevah, naj to storijo z veseljem, ker kaj takega na moč pospešuje njihov ugled pri prebivalstvu.

Zahvala. Hvaležnost mi vелеva, da se tem potom še enkrat javno zahvaljujem vsem dobrotnikom kakor tudi vsem udeležencem povodom blagoslovljenja nove kapelice Lurške Matere božje, katero seje vršilo dne 12. maja t. l. Zlasti se mi je zahvaliti še posebno častitemu gospodu župniku iz Mirne, za njih trud in ki je darovala krasni venec krog Marijine podobe, g. Al. Schullerju za njegovo velikodušno darilo, katoliškemu izobraževalnemu društvu za udeležbo s svojo zastavo, gospodu organistu in pevcem za izborno petje, dekletom-nosilkam Marije in lilij, ter vsem dobrotnikom, kateri so kaj pripomogli, bodisi v denarju ali drugače. V molitvi prosim vsemogočnega Boga, naj vsem blagim dobrotnikom in dobrotnicam stotero porrne na priprošnje lurške Marije.

V Sotli, dne 24. maja 1907.

Josip Zidar.

Iz Zapog. Morebiti bo kakega bravca zanimalo, če povemo, da smo imeli pri nas birno ravno tisti dan — 29. aprila — ko je zapadel nov, ped debel sneg. Krasno je metel sneg ravno, ko smo škofa sprejemali. Take birne še nikoli nikjer! Naši mlaji so stali po strani ali pa ležali po tleh, venci bili raztrgani, zastave premočene — pa vendar nismo bili nič slabe volje, ker kar Bog pošlje, se mora za dobro vzeti. Ker so naš škof tudi dobro na šale razumejo, smo jim napisali pred župniščem takle napis, ki ima pa popolno resnico v sebi:

Naša fara,

Nima para,

Malò nas je, a smo ljudi;

V smrt za Vas, če treba, gremo tudi!

Nove knjige.

Liturgika, nauk o bogočastnih obredih sv. Cerkve. — Spisal Alojzij Stroj. — Kaj je to »liturgika«, nam pisatelj sam v uvodu razloži: Vsa opravila duhovniške službe, postavljena po Jezusu Kristusu ali določena po sv. Cerkvi, imenujemo bogočastje ali Liturgijo . . . Vnanja zna-

menja po katerih nam deli sv. Cerkev milosti in s katerimi Boga poveličujemo, imenujemo obrede; nauk o bogočastnih obredih sploh pa obredoslovje ali liturgika. — Knjiga ima štir dele: 1. Svete osebe. 2. Sv. kraji in sv. reči. 3. Sveta dejanja. 4. Sv. časi. Kar pa knjigo posebno povzdiguje, je 40 dobro izbranih prav lepih slik, ki besedilo izvrstno pojasnjujejo. Knjiga je namenjena za šolo (II. razred gimnazije), pa tudi za privatno rabo zelo priporočljiva.

Šmarnice za leto 1908. — Naš sotrudnik piše za leto 1908 Šmarnice z naslovom: »Stava Marijina« v teku stoletij na zgodovinski podlagi s posebnim ozirom na 50letnico lurške božje poti. Založili bodo knjigo Št. Vidski škofovi zavodi.

»**Zlata doba**«. Tako se imenuje nov časnik zoper alkoholizem (pijančevanje). Izhaja in naroča se v Postojni (naslov: »Zlata doba« v Postojni) in stane za to leto 3 K. Onim, ki se zanimajo za to reč, ga priporočamo. Posebno pa bodi priporočen vsem našim društvom in Marijinim družbam, mladeniškim in dekleškim, ki so poklicane k apostolskemu delovanju. Pokažite in priporočite ga tudi drugim!

»**Bratovščino sv. Jožefa za srečno smrt**« so ustanovili pri jezuitih v Ljubljani. Današnja naša slika: »Smrt sv. Jožefa,« je posneta po družbeni sprejemnici. Kdor se želi vpisati, naj se oglasi v jezuitski rezidenci.

Odpustki meseca julija 1907.

2. Torek. Obiskovanje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; b) udom škapulirske brat. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

4. Četrtek, 1. v mesecu. Udom brat. presvetega R. T. popolni odpustek v brat. cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

5. Petek, 1. v mesecu. Ciril in Metod. Popolni odpustek a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivirost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udom bratov. presv. Srca Jezusovega popolni odpustek, danes ali pa 1. nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom brat. presv. R. T. v bratovski cerkvi, če te brez težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Nedelja, 1. v mesecu. Sv. Lavrencij Brndiški. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi. Udom bratov sv. rožnega venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

8. Ponedeljek. Sv. Elizabeta, kraljica portugalska. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

9. Torek. Sv. Veronika de Julianis. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

14. Nedelja. Sv. Bonaventura. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 7. t. m.

16. Torek. Marija Devica Karmelska. V karmelskih cerkvah dobimo danes popolni odpustek tolikokrat, kolikokrat obiščemo cerkev in molimo v namen sv. Očeta. Odpustke moremo obrniti tudi vernim dušam v prid. — Kdor hodi k izpovedi vsak teden, mu za ta dan ni treba posebe iti k izpovedi; zadosti je, da prejme sveto obhajilo; drugi morajo iti k izpovedi in svetemu obhajilu. Udje škapulirske brat. karmelske M. b. dobé en popolni odpustek v farni cerkvi, če ne morejo obiskati karmelske redovne cerkve.

19. Petek. Sv. Vincencij Pavlj. Popolni odpustek: a) udom Vincencijeve družbe, danes ali v osmini; b) udom sv. Detinstva.

20. Sobota. Sv. Elija, prerok. Popolni odpustek: a) udom škapulirske brat. M. b. v bratovski ali farni cerkvi; b) udom brat. presvetega Rešnjega Telesa, kakor 7. dan t. m., ker se v Bruslju danes praznuje spomin na čudež svetega R. Telesa.

22. Ponedeljek. Sv. Marija Magdalena. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 7. dan t. m.; udom brat. prečistega Srca Marijinega.

26. Četrtek. Sv. Ana. Popolni odpustek udom bratovščine presv. R. T., kakor 7. dan t. m.

28. Nedelja. Zadnja v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve. Zlata maša sv. očeta. — Združenje avstrijskih katoličanov. — Uboga zmedena Hrvatska. — Boj zoper nenravnost in pijančevanje. — Pogosto in vsakdanje sv. obhajilo. — Misijoni.

Zasebne zadeve: Marijina hči v dušnih težavah. — Naročnica Bogoljuba na Štajerskem za srečno izvolitev stanj. — Druga od ravnatom v velikih težavah za dušni mir in telesno zdravje.

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: M. P. iz Gradca za spreobrnjenje neke trdovratnice na smrtni postelji. — Neka Marijina hči od Sv. Gregorja. — U. Habič od Sv. Miklavža p. i Ormožu. — K. Težak iz Lokvice pri Metliki. — Ana Koprivec iz Artič svetemu Antonu Pad. za pomoč v velikih telesni nevarnosti.

Za Sv. detinstvo: Župnija Vrhnika 105 K. Družina Goetzova 3 K, č. g. kaplan Širaj iz Vodice 20 K. Neimenovan iz Zapog 2 K.

Za odkup zamorskih otrok: Kolnik Jozefa iz Mirne peči 30 K.

Za odkup poganskih otrok: Neimenovan iz Šentjurja pri Taboru 10 K.

Za misijone: Neim. iz Zapog 3 K, M'hael Lassbacher v Noršincih pri Ljutomeru.

Za kitajske misijone: Kotnik Jozefa iz Mirne peči 10 K.

Za najpotrebnejše misijone: Neim. 5 K.

Za kruh sv. Antona: A. Širaj, Vodice 20 K.

Za cerkev v Sočrgi: Andrej Vehovec v Mengšu 3 K.

Darovi:

Za Klaverjevo družbo: Dobra srca na Vrhniški po č. g. M. Sušniku 60 K.

Za najpotrebnejše misijone: Dobra srca na Vrhniški 23 K.

Za „Dejanje sv. Detinstva“: Č. g. Jakop Aljaž, župnik na Dovjem 26 K; č. g. Matija Mrak, župnik na Bohinjski Beli 32 K; neimenovan 1 K; č. g. J. Eppich, župnik v Mitterdorfu pri Kočevju 14 K 68 v.; duhovni svetnik J. Zabukovec, župnik Jeseniški 25 K; č. g. I. Borštner, kaplan v Hinjah 33 K 30 v.; č. g. Fr. Porenta, župnik v Križah pri Trzižu 20 K; p. n. Mina Kunšič na Blejski Dobravi 10 K; č. g. Juri Rozman, župnik v Kovorju 1 K; č. g. župnik A. Lovšin, Dobrova pri Ljubljani 25 K 34 v.; č. g. Ign. Zapanc, župnik v Predosljah 22 K; č. g. Val. Klobus, župnik v Mavčičah 30 K.

Za povečanje in popravo kapele „Marije Pomočnice“ v ljubljanskem Marijanišču (deška sirotišnica): Dr. A. U. 20 K; A. Č. 5 K.

Ker se število osirotelih in siromašnih dečkov marijaniških množil, je bilo neobhodno potrebno, da se razširi ma'lo Marijino svetišče, ki je bilo itak le za silo zgrajeno. Hvalevredni zavod, ki tiho, a plodonosno deluje, je vreden podpore. Zato priporočamo zlasti Marijino kapelico, ki se sedaj prezidava, blagonaklonjenosti dobrih src. Darove za omenjeni namen, kakor tudi za vse druge namene sprejema katehet Anton Čadež, Semeniške ulice 2 v Ljubljani

Darovi za bratovščino presv. R. Telesa od 12. dec. 1906 do 10. junija 1907.

Ribnica 450 K, Semič 300 K, Hinje 340 K, Mengeš 252 K, Dob 240 K, Št. Jurij pri Kranju 200 K, Srednja vas 200 K, Smlednik 190 K, Metlika 116 K, Selca 162 K, Stari trg pri Ložu 152 K, Št. Vid pri Zatičini 122 K, Sv. Križ pri Litiji 112-40 K, Col 103-50 K, Horjul 102 K, Budanje 104-77 K, Gorje 100 K, Sv. Peter v Ljubljani 185-58 K, Moravče 144 K, Špitalič 107 K, Čemšenik 122 K, Breznica 170 K, Cerklje 164 K, Slavina 112 K, Homec 115 K, Koprivnik 100 K, Drazgoše 105 K, Goričica 165 K, Borovnica 110 K, Škocijan 123 K, Idrija 104 K, Loški potok 100 K, Žiri 110 K, Škofja Loka 150 K, Črnomelj 130 K, Sorica 101 K, Bohinjska Bistrica 142 K, Tržič 100 K, Stara Loka 128 K, Višnja gora 160 K, Spodnji Tuhinj 98-80 K, Besnica 90 K, Ihan 92 K, Zatična 98-10 K, Ježica 96 K, Zagorje ob Savi 95 K, Goriče 91-20 K, Sp. Idrija 95 K, Vel. dolina 90 K, Rovte 99 K, Šmartin pod Šmarno goro 92 K, Suhor 90-30 K, Krka 26-84 K, Bevke 20 K, Kamna go-

rica (II.) 7-20 K, Zapoge 10 K, Ambrus 32-20 K, Leše 16-60 K, Bučka 40 K, Planina pri Vipavi 10 K, Ustje 18 K, Babno polje 25 K, Rova 37-50 K, Radeče pri Zidanem mostu 64-50 K, Dobovec 42-50 K, Sv. Jošt nad Vrhniko 40-20 K, Lesce 60 K, Gora nad Idrijo 14 K, Zasip 24 K, Kranj 24 K, Velesovo 48 K, Sv. Jurij na Kumu 52-40 K, Dragatuš 38 K, Reteče pri Škofji Loki 33 K, Osilnica 80 K, Vranja peč 44 K, Kranjska gora 86 K, Naklo 50 K, Sv. Helena 56 K, Predvor 30 K, Prežganje 89 K, Janče 80 K, Št. Lenart 50 K, Mirna peč 80 K, Hrastje 31 K, Češnjice 33-48 K, Knežak 84 K, Ebental 47-20 K, Preska 24 K, Sv. Trojica 81 K, Duplje 24 K, Raka 70-10 K, Vipava 36-78 K, Črni Vrh nad Idrijo 80 K, Brdo 50 K, Podlipa 58-80 K, Mokronog 25-60 K, Radovica 32 K, Zaplana 46-54 K, Vrhpolje pri Vipavi 28 K, Ovsišje 34-50 K, Mekinje 50 K, Trnovo v Ljubljani 48 K, Dol 66 K, Ajdovec 40 K, Golo 35-40 K, Boštanj 40 K, Sv. Jakob ob Savi 88 K, Godovič 30 K, Horjul 30 K, Žabnica 73 K, Rudnik 40 K, Štanga 25 K, Kostanjevica 29-46 K, Sava 12 K, Dobrava pri Kropi 28-60 K, Sv. Katarina 47 K, Unter-Warmberg 26-40 K, Sv. Križ nad Jesenicami 20 K, Fara pri Kostelu 41-20 K, Brusnica 37 K, Vojsko 70 K, Zg. Tuhinj 53 K, Vrhpolje pri Moravčah 44-10 K, Podbrezje 40 K, Matenja vas 40 K, Kolovrat 60 K, Podraga 74 K, Preserje 80 K, Zasip 10 K, Motnik 72-40 K, Št. Urška gora 50 K, Peče 20 K, Adlešiči 43 K, Ribno 70 K, Trstenik 46-18 K, Selo pri Kamniku 82-30 K, Zalilog 45 K, Preska 10 K, Boh. Bela 80 K, Dovje 34 K, Zagradec 40 K, Hotič 32-10 K, Polica 65 K, Brezovica 20-50 K, Ljubno 50 K, Črni Vrh na P. gr. 82-49 K, Nesselthal 45 K, Kropa 34 K, Križe n. Tr. 42 K, Črnuče 50 K, Studenec 60 K, Št. Vid pri Vipavi 40 K, Logatec 62 K, Krka 47-50 K, Ledine 23 K, Radoljica 53 K, Predoslje 61 K, Javor 24-40 K, Stopiče 86 K, Ustje 10 K, Mitterdorf 85 K, Trnje 43-20 K, Soteska 50 K, Srednja vas 13 K, Velike Lašče 87 K, Prem 20 K, Stara Oselica 44 K, Št. Lambert 38 K, Vrabče 26-48 K, Mavčice 80 K, Črmošnjice 24-60 K, Tunice 54 K, Zapoge 50 K, Sela pri Kamniku 40 K, Jesenice 60 K, Ig 65 K, Rateče 37 K, Mosel 34-42 K, Kokra 20-40 K, Javorje n. Š. Loko 45 K, Žužemberk 86 K, po č. uršulinkah 170 K, neimen. 7-20 K, Vrh Ivanka - 60 v., M. Mišmaš 60 v., Franca Pucihar 1 K, M. Pfefferer 4 K, Urška 1 K, M. Klein 2 K, Logar Aleksandrina 2 K, M. Kolar 1-20 K, R. Završan 2 K, Ana Mihelič 2 K, Ana Medved 1-40 K, Antonija in M. Tomšič 10 K, Kogovšek Pol. 2 K, Nežika Rogel 40 K, Anton Sotler 2 K, Frančiška Kušar 1 K, po č. g. Potočkarju 3 K, delavke v tobačni tovarni 13 K, č. g. ljubljanski bogoslovci 20 K, č. g. Peter Janc 10-10 K, M. Svetina - 60 v.

Za novo cerkev presv. Srca Jezusovega v Sočrgi darovali so sledeči p. n. g. iz Štajerske: Vodušek M. 2 K, Učiteljstvo na Gorici 2 K, O. B. Šalamun 2 K, Košar J. (za uboge) 28 K, Župni urad Dramlje 38 K, Mraz T. 20 K, Onus A. 19 K, Skuhala P. 15 K, Lopič J. 14 K, Wurkelc J. 10 K, Fless L. 4 K, Jazbec Urb. 2 K, Černenšek A. 20 K, Korošec F. 2 K, Štebe J. 2 K, Ramoveš J. 10 K, Fekonja N. 2 K, Kokelj A. 1 K, Lesjak A. 2 K, Pivec Štef. 2 K, Palir J. 1 K, Kung J. 1-25 K, Ogrizek F., Šket M., Repolusk F., Lom Fr. po 1 K, Dr. Jančič J. 2 K, Jelšnik J. 2 K P. G. 2 K, Janžekovič V. 1 K, Rabus J. 1 K, Magd. Studenez 5 K.

Iz Kranjske: Neimenovan v Železnikih 3 K, Bernik V. 7-40 K, Klobovs P. 5 K, Maračič J. 5 K, Soukup J. 10 K.

Iz Ogrske: Klekl Jož. 5 K.

Iz Slavonije: Gorgič A. 3 K.

Bog povrnil! Za stavbni odbor: A. J. Budin.

Mesečni koledar za julij 1907.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti*	
		ljubl. škof.	lavant. škof.		
1	Pond.	Teobald, pušč.; Julij	Ljub. Trnovo	Zibika	Birmovanje in kano- nične vizitacije v ljub- ljanski škofiji: Dne 7. Trnje (posve- čenje nove cerkve in birma); 8. Paličje (po- svečenje altarja); 14. Šempeter (posveče- nje altarja in birma); 16. in 17. Sv. Križ; 18. Čabež; 19. in 20. Sv. Lorenc; 21. Treb- nje; 22. Mirna.
2	Torek	Obiskovanje Device Marije	Draga	Sladka gora	
3	Sreda	Helijodor, škof	Selca	Dramlje	
4	Četrtek	Urh, škof; Berta, dev.	Smlednik	Kalobje	
5	Petek	<i>Ciril in Metod, slov. ap.</i>	Komenda	Slivn. p. Celju	
6	Sobota	Izaija, prerok	Radomlje		
7	Ned.	7. po bink. Vilibald	Št. Janž	Sv. Štef. p. Ž.	Šempeter (posveče- nje altarja in birma); 16. in 17. Sv. Križ; 18. Čabež; 19. in 20. Sv. Lorenc; 21. Treb- nje; 22. Mirna.
8	Pond.	Elizabeta, kraljica	Št. Peter p. N. m.	Sv. Vid p. Gr.	
9	Torek	Veronika Jul., devica	Št. Peter p. Sl.	Žusem	
10	Sreda	Amalija, dev.; Felicita, dev.	Naklo	Nova cerkev	
11	Četrtek	Pij I., papež	Podraga	Vojnik	
12	Petek	<i>Mohor in Fortunat, muč.</i>	Žužemberk		
13	Sobota	Marjeta, dev. muč.; Evgen	Čemšenik	Kapela v bolnišnici	
14	Ned.	8. po bink. Bonavent., šk.	Vodice		
15	Pond.	Vladimir, kralj	Borovnica	Vitanje	
16	Torek	<i>Škapul.</i> Dev. Mar. Kar.	Češnjice		
17	Sreda	Aleš, spoznavalec	Vranja peč	Dobrna	
18	Četrtek	Kamil Lel., spoz.	Ljub. d. bolnišč.		
19	Petek	Vincencij Pavl., spoz.	Ljub. lazaristi	Sv. Marta.	
20	Sobota	Elija, prerok	Prečina	Črešnjice	
21	Ned.	9. po bink. Danijel, prerok	Stockendorf	Frankolovo	Gor. grad Ljubno Sv. Frančišek
22	Pond.	Marija Magdalena, spok.	Sodražica	Sv. Jošt Kozj.	
23	Torek	Apolinarij, škof	Zlato polje		
24	Sreda	Kristina, dev. muč.	Šenturška gora		
25	Četrtek	<i>Jakob, apostol</i>	Ljub. sv. Jakob		
26	Petek	<i>Ana, mati Mar. Device</i>	Šk. Loka, kap.		
27	Sobota	Natalija, muč.	Voglje		
28	Ned.	10. po bink. Inocencij, p.	Gora p. Idriji	Podr. Resulje	Rečica
29	Pond.	Marta, devica	Sv. Magd. na G.	Solčava	
30	Torek	Julita, mučenica	Kostanjevica		
31	Sreda	Ignacij, Lojolanski, spoz.	Idrija		

* V to rubriko pridejo pobožnosti, cerkvene slovesnosti, ki so važne za širšo javnost. N. pr. romarski shodi, birmovanje, posvečevanje nove cerkve itd. Tozadevne podatke uljudno prosimo poslati vsaj do 10. dne vsakega meseca. Ako se nam do pošljejo birmovanja tudi drugih škofij, pa bodo objavljena. — Ta list se lahko odreže in pribije v sobi Marijinih družb, izobraževalnih društev itd., ali celo na cerkvena vrata.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posrebrni in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čebaškega izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

Orglje-harmonij obeh sistemov dobavlja tovarna Rudolf Pajkr & Co. v Kraljevem Gradcu

Zaloga: **Budimpešta**, X. Delej utca 11, Tisztviselőtelep. **Praga**, Ferdin. tř. 43. **Dunaj**,
VII. Mariahilferstrasse 86. 1178 12-1

Lastna izdelovalnica na umetniški način izgotavlja instrumentov, ki imajo vse novosti, iz-
najdbe ter izboljšanja zadnjega časa. Najpopoljša čistota glasov. Moderna izvršitev prav po naro-
čilu. Odplačila od 8 K naprej. Jamči se 5 let. **Pedalni orglje-harmonij** obeh sistemov in v
vsaki velikosti, z natančno menzuro za cerkve, seminare in kot vadbeno orodje Nobenega skladišča,
ne prekupecev! Le lastna izdelovalnica! **Preč. duhovščini posebne ugodnosti.** Cenik zastoj in franko.

Zahtevajte brezplačno določiljatev mojega
ilustr. cenika z nad 1000 sli-
kami. Jamstvo več let. Vsako nepopolno blago
se vzame nazaj za popolni znesek.
Slika $\frac{1}{2}$ nav. velikosti. 1426 12-3

Št. 365
srebrna dam-
ska remont gl. **3-50**

Št. 322
srebrna moška
remont. **3-50**

Št. 337
srebrna s sidro
15 kamnov gl. **5-**
dvojni plašč gl. **6-50**

Št. 341 srebrna s sidro
dvojni plašč
15 kamnov, posebno
močna gl. **7-9-50**

Anton Kiffmann

največja tovarniška za-
loga ur, zlatnine in srebrnine. Izvoz v vse dežele.
Maribor L 9. — Štajersko.

Paramente

je mogoče kupiti po ceni in ugodno le di-
rektno pri firmi 0-0

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomucu (Kraljestvo Češko.)

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vezene paramente v
vseh barvah in slogih: kazule, plujvale, dalmatike,
vela, nebosa, bandera, zastave, preproge, pro-
grinjala, albe, roquete itd. pod jamstvom trpečnosti;
nadalje v lastnih delavnicah narejene kelije, kape,
monštrance, svečnike, lestence itd. * krasno in strogo po cerkvenih predpisih.

Navodila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi po-
dražil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene;
ruči tega se dajo predmeti potem direktnega naročila v
Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih kon-
kurenčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastoj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

— Paramenti se pošiljajo na ogled franko. —